

kardelen

ÖZEL SAINT JOSEPH FRANSIZ LİSESİ YAYIN KOLU KÜLTÜR EDEBİYAT SANAT DERGİSİ

Yıl : 3 Sayı : 5

Ocak 1997

ÖĞRETMENLERİMİZ

Yıl: 8 Sayı: 5

Ocak 1997

Sahibi

Öz. Saint Joseph Fr. Lisesi Md.

Michel Bertet

ve

Türk Müdür Baş. Yard.

Halûk Denizli

Yayın Koordinatörü

Nurcan Pehlivanoglu

İnceleme Kurulu

(Türkçe Bölümü)

Nurcan Pehlivanoglu

Sevda Yaman

Metin Ergin

(Fransızca Bölümü)

Mişel Tagan

Yasemin Keskiner

Seçici Kurulu

Pelin Çelikkan

Burak Sandıkçıoğlu

Tuğçe Soysaltürk

Ece Saruhan

Mine Olgun

Zeynephan Özdamar

Ebru Karaman

Zeynep Tünay

Burcu Uprak

Bilgisayar

Ender Üstünel

Foto

Onat Demirci

Kapak

Gizem Akkuyu

Yapım

çözüm

(0-216) 346 16 54 - Kadıköy

İÇİNDEKİLER

Michel Bertet'in Yazısı	3
Öğretmenler Günü	4
Ata'nın Huzurunda	5
Atatürk ve Devrimlerini Neden Seviyoruz	6
Melih Cevdet Anday İle Röportaj	7
Yalan (Şiir)	11
Şiir	12
Dehşet Gecesi	13
Don Kişot	14
Her Mevsim Bahar	14
Hayatın Amacı	15
Teknoloji	16-17
Hudutsuz Sevdalar (Şiir)	18
Bir Hayalin Hayat Hikayesi	19
Sadece Bir İnsan Olmak	20
Fransa Dostluk ve Dayanışma	21
Hicret (Şiir)	21
Güzel Türkiyem	22
Öğretmenim	22
Niçin Uyuşturucu	23
Sosyal Etkinlikler	24-25
Bir Musibet Bin Nasihatten İyidir	26
Moda'da Herhangi Bir Sabah	26
Aile Olma Özlemi	27
Uzak Ufuklar	27
Yıldızlara Varış	28
Duyuru	29
Çocukluk Arkadaşım	30
Carmen	31
Tema Vakfı	32
Just a Bad Dream	33
Education as a Human Right	34
Les Nouveaux Horizons Et L'individu	35
L'amour Du Travail	36
La Laïcité	37
Les Effets De La "Télé-violence"	38
L'individu	39
Les Lacunes Du Média	40
Une Visite Inoubliable	41
La Jeunesse Perdue	42
Les Voyageurs De Car	43
Le Cri De La Morale	44
Foto-Şaka	45
Sosyal Etkinlikler	46-47
Üniversiteye Girenler	48

Bilgisayar Çizgi - Yazı

Şima İmrek, Bengin Paçalioğlu, Gökhan Baş, Emir Argün

Notre ancienne élève Harika Salepçioğlu, diplômée en 1996, première de l'école, est actuellement en France, à la faculté de médecine de Dijon. Elle nous a rendu visite au moment des vacances d'hiver. Je la remercie d'avoir bien voulu répondre aux questions que je lui ai posées. C'est un vrai bonheur que de discuter dans un français impeccable avec une jeune personne de ce niveau, débordante d'intelligence, de simplicité et de générosité.

Michel Bertet
Directeur

Harika, quel sera ton métier plus tard?

Je serai médecin.

Quand as-tu choisi ce métier?

J'étais en 9e quand j'ai pris cette décision. C'est un métier complet où on apprend toujours quelque chose et où on aide les gens.

Feras-tu une spécialisation?

Oui, mais je ne sais pas encore laquelle. Chaque fois que je découvre une nouvelle spécialité je me passionne pour elle et je veux la choisir. Je vois donc que tout cela se fera plus tard.

Où exerceras-tu ton métier?

En Turquie. Sans doute à Istanbul.

Pourquoi fais-tu tes études en France?

En médecine il faut rester toute sa vie au courant de la recherche et les recherches sont publiées en langue étrangère. Il faut donc apprendre le vocabulaire de la médecine dès le début. J'étais acceptée à la faculté de médecine (en anglais) de l'Université de Marmara. Pendant l'été je me suis beaucoup interrogée, mais en arrivant à Dijon j'ai vu que nous avions un cours d'anglais médical. Mon père m'a beaucoup soutenue dans mon projet d'aller en France. Ma mère était moins d'accord, mais elle a bien compris que dans la vie il faut saisir les chances qui se présentent.

Mais pourquoi Dijon?

J'ai demandé au Consulat de France une faculté de médecine dans une ville moyenne (pour éviter les frais de transport et les pertes de temps). La documentaliste Madame Simon m'a proposé Dijon ou Tours.

Comment s'est passée l'inscription?

J'ai rempli un formulaire au Consulat en Janvier et j'ai attendu la réponse jusqu'en Juin. On m'a acceptée sans jamais me demander si j'avais réussi le concours d'entrée. On m'a acceptée sans jamais me demander si j'avais réussi le concours d'entrée dans une Université Turque de même spécialité, et, venant de Saint-Joseph, j'ai été dispensée de l'examen de niveau en langue française.

Parle-nous des possibilités de logement.

La location d'une chambre chez un particulier ou la location d'un petit appartement doivent se faire dès le printemps. J'ai donc dû choisir un foyer. Je partage ma chambre avec une étudiante Turque venant de Notre Dame

de Sion. Avec le repas du soir et le petit déjeuner, le foyer me coûte 2130 FF par mois. Le repas de midi coûte 23 FF. C'est plus cher mais plus reposant que le repas au restaurant universitaire.

Que paye-t-on pour s'inscrire en Faculté?

L'inscription en Faculté de médecine coûte 1900 FF par an, y compris la sécurité sociale étudiante.

Comment se passent les études?

J'ai environ 18h de cours par semaine, surtout le matin. L'après-midi et les week-end sont consacrés au travail personnel. On étudie la biologie cellulaire, l'anatomie, La biophysique, l'anglais médical, la psychologie, la biostatistique, etc... Les professeurs donnent des photocopies. Pour mieux voir et mieux entendre, il faut venir au moins une heure avant le début des cours, de façon à occuper les tout premiers rangs. Nous sommes plus de 800 étudiants dans l'amphithéâtre et seulement 80 passeront en 2e année (dont de nombreux redoublants). Je travaille beaucoup car je veux réussir. Mes premiers examens seront le Lundi 13 Janvier.

Ton niveau de Français était-il suffisant?

Je n'ai pas eu de problème en cours car j'ai eu la grande chance de suivre à Saint-Joseph des cours de Chimie et de Physique en Français. Dans la vie courante, j'ai dû m'adapter au langage des étudiants, assez éloigné du Français étudié en Littérature. Je me suis aperçue que notre niveau d'anglais à Saint-Joseph est supérieur à celui des étudiants Français.

Quels sont tes loisirs?

J'écoute de la musique, je regarde la télévision, je regarde les vitrines en ville et je vais au café avec mes ami(e)s. Je suis allé à Saint-Joseph et j'ai rencontré les élèves qui vont participer à l'échange, ainsi que les parents, et je me suis rendue compte qu'en France on ignore tout de la Turquie.

Conclusion?

Malgré la dizaine d'années où je resterai éloignée de mes amis, de ma famille, de mon pays, de Saint-Joseph qui a fait partie de ma vie pendant 8 ans et où je reviens comme par habitude, je suis heureuse de mon choix.

*Şu bakır zirvelerin ardından
Bir süvari geliyor kan rengi.
Başlıyor şimdi melûl akşamda
Son ışıklarla bulutlar cengi.*

AHMET HAŞİM

ÖĞRETMENLER GÜNÜ

Geçmiş yıllarda okulumuza büyük hizmetleri geçmiş olan değerli öğretmenlerim, kıymetli mesai arkadaşlarım ve siz sevgili öğrenciler.

Böylesine mutlu bir günde bir arada olmanın kıvancı içindeyim.

"Milletleri kurtaranlar yalnız ve ancak Öğretmenlerdir. Öğretmeden yoksun olan bir ulus, henüz ulus adını almak yeteneğini kazanamamıştır" diyen Mustafa Kemal Atatürk, bize ve gelecek kuşaklara emanet ettiği büyük eserlerinin içinde ebediyete kadar yaşayacak, güçlü ilkelerinin nurlu direktifleriyle daima ve daima önderlik edip aramızdan bir an bile eksik olmayacaktır. O'na "Ebedi Şef", "Ebedi Başöğretmen" dememizin sebebi budur.

"Cumhuriyet, fikren, ilmen, bedenen kuvvetli ve yüksek seciyeli muhafızlar ister" vecizesi biz öğretmenlere ışık tutmuş ve siz öğrencileri Cumhuriyetin nimetleri içinde, batı uygarlığını benimsemiş, Cumhuriyetin bekçileri olarak yetiştirmenin mutluluğunu duyuyoruz.

2600 yıl önce, Çin şairi Kuantzu şöyle diyor:

"Bir yıl sonrasını düşünüyorsan, tohum ek.

On yıl sonrasıyla tasarladığın, ağaç dik.

Ama düşünüyorsan yüzyıl ötesini, halkı eği o zaman.

Bir kez tohum ekersen bir kez ürün alırsın.

Bir kez ağaç dikersen, on kez ürün alırsın.

Yüz kez olur bu ürün, eğitersen toplumu".

Ayrıca, eğitimin rolünü şöyle açıklıyor:

"Birisine bir balık versen, doyar bir defa.

Balık tutmayı öğret, doysun ömür boyunca".

Buna göre, geniş anlamı ile eğitim, kişinin gelişmesinde çevreden gelen ve onun davranışlarını etkileyen, gelişimine yön veren etkilerin tümü olarak tanımlanabilir.

Öyleyse, eğitimin tüm alanlarında, Öğretmenin yeri inkar edilemez.

"Öğretmen, bir arkadaşır. Onun kalbi öğrencileri için çarpar".

"Öğretmen bir vatandaşır. O, cemiyeti düzeltmek için seçilmiş ve yetiştirilmiştir."

"Öğretmen, iyi bir yorumcudur. Olgun ve engin hayatı ile O, gençlere iyiyi, doğruyu ve güzeli göstermek için didir".

"Öğretmen, bir kurucudur. Daha olgun ve mükemmel medeniyet değerlerini işler".

"Öğretmen, bir kültür aktarıcısıdır. İnsanlara daha değerli zevkler, daha sıhhatli düşünüş tarzları, daha kibar hareketler ve daha üstün bilgi yollarını gösterir".

Sayın Öğretmen Arkadaşlarım! Sizler, Atatürk ilkeleri doğrultusunda, memleketini, ailesini, okulunu seven, disiplinli, hak ve kukuka saygılı insan yetiştirmenin gayreti içindesiniz. Göreviniz, hiçbir işle ölçülemeyecek kadar önemlidir. Ulu Önder Mustafa Kemal Atatürk'ün de dediği gibi, "Yeni kuşaklar sizin eseriniz olacak ve eserinizin değeri sizin beceriniz ve özveriniz derecesiyle uygun bulunacaktır.

Sizlere bu şeref yolunda başarılar dilerken, Öğretmenler Gününün hepimize kutlu olmasını temenni eder, sizleri saygı ile selamlarım.

Haluk Denizli
Türk Müdür Baş Yrd.

ATA'NIN HUZURUNDA

Bu 10 Kasım'da O'na olan bağlılığımızı bir grup arkadaşıyla birlikte, tüm Saint Joseph'liler adına Ankara'ya taşıdık. Görevimizi, bu yıl başka bir coşkuyla Atatürk'ü anan insanlarla birlikte Anıtkabir'de yerine getirdik. Taşıdığım yüce sevginin paylaşıldığını görmekle Atam ve Anıtkabir bir kez daha büyüdü yüreğimde...

9-10 Kasım günlerini kapsayan Ankara gezimiz Anıtkabir ziyaretinin yanında bazı müzeleri içeriyordu. Bunlardan önce Anadolu Medeniyetleri Müzesi'ni gezdik. Anadolu topraklarının ne kadar farklı medeniyetlere ev sahipliği yaptığını gördük. Ardından şimdi hizmet veren meclis binası dışındaki iki meclis binasını gezdik. Bunlardan ilki halkın desteği ile, ilkokullardan getirilen sıralarla oluşturulan ilk Meclis-i Mebusan idi. İkincisi ise, onun yakınlarında Türkiye Büyük Millet Meclisi olarak yapılmıştı. Son olarak insan gelişimini sergileyen, çeşitli dinazor ve yabani hayvan kemiklerini bulunduran M.T.A. Müzesini Cumartesi'ye sığdırdık.

Pazar sabahı, bir sevinçle erkenden kalktık. Yakalarımıza da Atatürk rozetlerimiz, içimizde bir heyecanla Anıtkabir'in yolunu tuttuk. Kimimiz ilk kez görme şerefine ulaşıyordu Ata'nın son evini; kimimiz defalarca ziyaret etse usanmazdı, O'nun hatıralarıyla doludolu bu muhabbeti. Orada aynı duyguları paylaşan binlerce, çağdaş fikirli Türk insanıyla beraber geçirdiğimiz saatlerde milletimize olan sevgimizin ve geleceğe olan inancımızın ne kadar doğru olduğunu anladık. Atamız'ın önünden başımız dik, alnımız ak olarak geçtik.

Sen rahat uyu Atam! Kurduğun cumhuriyet açtığın yolda, ilkelerinin izinde sonsuza dek var olmaya devam edecektir! Biz Türk Gençliği olarak buna söz verimiz!

Dilek Yankaya

9/B

"Gençler, cesaretimizi takviye ve idâme eden sizsiniz. Siz almakta olduğunuz terbiye ve irfanla insanlık meziyetinin, vatan muhabbetinin, fikir hürriyetinin en kıymetli timsali olacaksınız."

ATATÜRK

ATATÜRK VE DEVRİMLERİNİ NEDEN SEVİYORUZ?

Batmakta olan bir imparatorluğun son nefesleri duyuluyor. Yüzyıllar boyunca neredeyse bütün dünyaya hakim olan bir toplum, Türk toplumu can çekişiyor. Yaşamakla ölüm bıçağın sırtı kadar ince bir çizginin iki yanı gibi. Bir yanda açlık, sefalet, ölüm bir yanda ruhlardaki tükeniş, yenilgi, ulusal sarsıntıların sert darbeleri. Öyle bir güç lazım ki, bütün bu kötü olaylara, saltanat kavgalarına, vatan hainliklerine son verisin. Öyle bir güç lazım ki, bütün bu karanlığın, pislüğün üzerine güneş gibi doğsun.

Beklenen güneş öyle bir doğdu ki, öyle bir aydınlattı ki, mutsuzluklar, umutsuzluklar, çöken imparatorluk gibi tarihe karıştı. Ve bu olayın baş kahramanı, Mustafa Kemal Atatürk adındaki o yüce insan oldu.

Peki Atatürk'ü bizim gözümüzde bu kadar yücelten, ilahlaştıran nedir?

O, Türk milleti için bütün karanlıkları dağıtan bir aydınlıktır. O, tarihinin üzerinde biriktirdiği bütün yanlışları gören ve milletine sonsuza doğru ilerleyeceği tarih yolunda doğruları gösteren bir ışıktır. Bunları düzeltmek için bütün benliği ile savaşan milletine duyduğu sonsuz güveniyle, başarıma hırsı ve azmi ile, tarihsel açığı kapatarak Türk milletini sefaletten çağdaş uygarlık seviyesine ulaştıran bir ışıktır. O, "her umutsuzluğun arkasından yeni bir umut doğar" ilkesini benimseyerek, milletini kaybettikleri yönde değil, kazanacakları doğrultusunda yönlendiren bir pusula gibidir. Tek kuruluş yolunu O'nun ilkelerindeki sağlamlığa, dürüstlüğe, insan sevgisine inanmakta bulan Türk halkı, bu ilkelerden faydalanarak bugün uygarca yaşabilmektedir. Türk milleti için çağdaş uygarlığa ulaşmak sadece ve sadece O'nun açtığı yolda ilerlemek, O'nun çağdaş bir ulusal hayatı amaçlayan ilkelerine dört elle sarılmakla mümkündür.

Biz, bugün özgür bir şekilde yaşayabiliyorsak, istediğimizi yapabiliyorsak, düşüncelerimizi korkmadan söyleyebiliyorsak bunlar Atatürk sayesinde olmuştur.

Atatürk, hem yurdumuzu işgalden kurtarmış, yeniden egemenliğimizi kazandırmış, hem de devrimleriyle düşünce, duygu ve davranışlarımızı çağdaş uygarlık düzeyine çıkarmıştır. Bugün tehlikeleri önleyebilecek gücümüz varsa ve bunalımlar içinde bile kendimizi kurtarmak umudunu kaybetmiyorsak, bize bu inancı kazandıran Atatürk'tür. Çünkü O, umutsuzluğa düşmüş bir topluma onu en az bir asır canlı tutacak bir güç kazandırmıştır.

O ve O'nun devrimleri olmasaydı bugün yine umutsuzluğa, çaresizliğe, karanlığa düşerdik. İşte bu yüzden, Atatürk'ü ve devrimlerini seviyoruz.

MELİH CEVDET ANDAY İLE RÖPORTAJ

Sayın Melih Cevdet Anday ile röportaj fikrini uzun süre sonra gerçekleştirebildik.

Yağmurlu bir pazar günü M. Cevdet Anday'ın Kadife Sokak'taki mütevazı apartman dairesinin zilini çalarken hepimiz çok heyecanlıydık.

Kültür Edebiyat ve Video kolu olarak gerçekleştirdiğimiz bu röportajın tamamı video kolu belgeselleri arasındadır.

- N. Pehlivanoğlu: Özgeçmişinizi pek çok kaynaktan öğreniyoruz ama burada birkez de kısaca sizden dinleyebilir miyiz ?

- M. C. Anday: 1915 İstanbul doğumluyum. İlk ortaokulu burada, Kadıköy'de okudum. Sonra ailem Ankara'ya göçtü. Ben de onlarla beraber gittim. Ankara'da Gazi Lisesi'ni bitirdim. Orada Orhan Veli, Oktay Rifat'la tanıştım. Onlar benden bir sınıf büyüktüler. Lisenin dergisinde hep beraber çalıştık.

- N. Pehlivanoğlu: Orhan Veli ile arkadaşlığınız nasıl başladı, nasıl tanıştınız?

- M. C. Anday: Orhan Veli'de benim gibi tiyatroya meraklıydı. Bir oyun provasında bana kendisini tanıttı, sonra o oyunda beraber rol almıştık. "Sizi Oktay'la tanıştırayım" dedi. Sonra dergi toplantılarında beraber olduk. "Sesimiz" adlı bir dergi çıkartıyorduk. Oyunlarda, tiyatrodaki arkadaşlığımız oldu.

Liseyi bitirdikten sonra şiirlerimizi Varlık dergisinde yayınlamaya başladık. Varlık dergisinin sahibi Yaşar Nabi Nayır'dı. O bizim üçümüzün şiirini bir sayfada, orta sayfada yayınlamaya başladı. İşte orada o yeniliği yaptık (Garip Akımı). Birden çok tepki uyandırdı, ama bu tepki daha çok alay konusu oldu.

- N. Pehlivanoğlu: Lisede çalışkan bir öğrenci miydiniz?

- M. C. Anday: Ben? hayır, orta halli.

- N. Pehlivanoğlu: Ama edebiyat notunuz herhalde iyiydi?

- M. C. Anday: Asıl kötüsü o. Çünkü edebiyat bana güç derslerden biri gelirdi. Recaizade'nin doğum tarihinden bana ne? Onu soruyorlardı halbuki. Mahçup olmayayım diye en çok edebiyata çalışıyordum.

- N. Pehlivanoğlu: Kompozisyonlarınız nasıldı?

- M. C. Anday: O, fena değildi. Çünkü dergide şiir ve yazılar yazıyordum. O daha çocukluğumdan beri iyiydi.

- N. Pehlivanoğlu: Hangi dersleri daha çok seviyordunuz?

- M. C. Anday: Bize hiçbir hoca dersini niçin anlattığını anlatmıyordu. Mesela Jeoloji dersinde taşları, yüzlerce taşı öğretiyorlar; hoca niçin öğrettiğini söylemiyordu. Bunu şimdi düşündükçe çok acınıyor, çok üzülüyorum. Bunları anlatmak lazım. Yani dünyayı tanımak için. Bunu öğretmenin söylemesi lazım. Tarih öğretmeni niçin tarihi vakaları anlattığını bir türlü söylemiyordu.

- N. Pehlivanoğlu: O zaman öğrenci dersine daha çok sahip çıkacak.

- M. C. Anday: Tabii sahip çıkacak. Yani bütün dersler ezbercilik gibi oluyordu. Halbuki ben liseyi bitirdikten sonra bunların çoğunu sevdim. Çoğunu kendi başıma okumaya başladım. Meselâ tarih, sosyoloji gibi kitapları hâlâ okurum. Özellikle ilkel toplumları inceleyen bilim adamlarının kitaplarını çok dikkatle okurum. Onların anlamını biliyorum; neyi aradığını biliyorum da ondan.

- N. Pehlivanoğlu: O yıllara ait bir anınız var mı? Örneğin Orhan Veli ile birlikte.

- M. C. Anday: Bir sürü anı var. Orhan Veli ve Oktay Rifat'la öyle çok anımız var ki... Hayatımız birlikte geçti.

- **N. Pehlivanoğlu:** *Örneğin okuldayken hiç disiplin cezası aldınız mı?*

- **M. C. Anday:** Aldık, aldık. Bir hafta tarh-ı muvakkat (uzaklaştırma) cezası aldık. Çünkü "film çekiyoruz" diye arkadaşları kandırdıktı. Ankara Lisesi'ndeki çocuklar da inandılar. Bizde uydurma makinelerle film çekme taklidi yapıyorduk. Çocuklar da okulu asıp geliyorlardı; okulda duyuldu. Bizi haysiyet kuruluna verdiler. Orada biz anlattık. Gerçi bizi sorguya çeken hocalar katılıyorlardı bunu dinlerken ama bir hafta da uzaklaştırma cezası verdiler.

- **N. Pehlivanoğlu:** *Gençlere neler önerirsiniz? Öğrencilere mesajınız var mı?*

- **M. C. Anday:** Merak etsinler sorularını sorsunlar. Hocalara "bu dersi neden okuyoruz?" diye sorsunlar. Bizim zamanımızda böyle bir soru sorulduğunda hoca paylardı çocuğu; "otur yerine" derdi.

Bakın bir hatıramı anlatayım. Coğrafya dersinde Lise ikideydi. Klasik birşey var; dünyanın yuvarlaklığını göstermek için derler ki geminin önce direği, sonra bacası, sonra da gövdesi görünür derler. Ben de parmağımı kaldırdım. Hoca "Nedir?" dedi, kaşlarını çattı.

- "Efendim ben Kadıköy'lüyüm. Moda'da oturuyorum. Denize bakarım, geminin önce direği sonra bacası görülmez. Zaten mantıklı olarak benim görüş mesafem içinde yuvarlaklık söz konusu olamaz" dedim. "Otur yerine" dedi, payladı. Olur mu? O kadicik yerde yuvarlaklık görülür mü? Top oynacağı değil ki bu. Dünya görülebildiği kadar düzdür. Bu gibi

şeyleri sorunca hoca paylardı bizi. Siz paylıyor musunuz?

- **N. Pehlivanoğlu:** *Keşke sorsalar. Ben sormalarını, araştırmalarını istiyorum. Öğrenme merakı çok önemli. Örneğin yabancı bir kelimeyi anlamını bilmeden kullanabiliyorlar.*

Orhan Veli bana şiiri sevdiren bir şairdir. Birçok kişi için de böyle olduğunu zannediyorum. Orhan Veli'nin şiirini nasıl özetlersiniz?

- **M. C. Anday:** Halkır konuşmasını taklit eder bütün şiirlerinde, kendi konuşmaz.

"Alnımdaki bıçak yarası

Senin yüzünden;

Tabakam senin yadigârın;

'iki elin kanda olsa gel' diyor.

Telgrafın;

Nasıl unuturum seni ben,

Vesikalı yârim?"

Bunların hepsi uydurma: ne alanında bıçak yarası vardı; ne de tabakası vardı. Bu, halktan birinin cahil sınıftan külhanbeyi bir adamın sözleri.

- **N. Pehlivanoğlu:** *Aktör gibi her kılığa giriyor âdetâ.*

- **M. C. Anday:** Hah, onu söylemek istiyorum, yani Orhan Veli şiirinde başkalarının taklidini yapar.

- **N. Pehlivanoğlu:** *Hatta bir konuşmanızda size "Orhan Veli salatayı sever miydi?" diye sormuştlardı.*

- **M. C. Anday:** Hayır, hiç sevmezdi.

- **N. Pehlivanoğlu:** *Peki puf böreği sever miydi?*

- **M. C. Anday:** Hayır, hiç hatırlamıyorum.

- **N. Pehlivanoğlu:** *Şiirlerinizde yerli ve yabancı şairlerden etkilendiğiniz oldu mu?*

- **M.C. Anday:** Biz üçümüz de şiirin acemilik dönemini geçirmedik. Çünkü yepyeni bir şiirdi ortaya atılan, onun acemiliği ne vakit yaşanacak? Belki bizden sonrakiler acemilik çektiler ama biz acemilik dönemini atlatarak girdik. Üçümüzde de yabancı şiirin

etkileri gitgide artarak vardır. O da taklit biçiminde değildi. Belki Fransız Sürrealist şiirinin etkisi söylenebilir ama bir yerli muhtevası, politikası beğenisi de vardı. Yani taklit şiir değil bu tam özgün, orjinal bir şiir idi.

- **N. Pehlivanoğlu:** *Günümüz şairlerini nasıl buluyorsunuz?*

- **M. C. Anday:** Bizden sonra çok güzel şairler yetiştirdi. Fakat şair çoğaldı. Yüzlerce şair var; şiir kolay zannediliyor.

Garip şiiri başladığı zaman o yıllarda Fransız edebiyat dergilerinde Minou Drouet diye genç bir kız dahi diye anılıyordu. Jaen Cocteau'ya soruyorlar.

"Ne dersiniz bu kadar gürültülü patırtılı çıkardılar bu genç kız gerçekten dahi mi?"

Cocteau'nun cevabı: "O yaşta bütün çocuklar dahidir, bu değil"

- **N. Pehlivanoğlu:** *Divan edebiyatı şiiri sizce okuyucusuna ne verebilir?*

- **M. C. Anday:** Her şiir için bu soru sorulabilir. Şiirin bir faydası yoktur.

- **N. Pehlivanoğlu:** *Divan şiiri hakkında görüşleriniz nelerdir?*

- **M.C. Anday:** Divan şiirinde öyle seçmeler yapmalı ki bugünkü dile yakın olan dizeleri veya beyitleri seçerek onun tadına vardırılmalı çocuğu. Yani yazık olmasın diyorum bu güzel birşeydir. Meselâ diyor ki Nefi

" Neler çeker bu gönül söylesem şikayet olur."

Acı çekiyor da şikayet etmek istemiyor. İşte divan şiirinin özü budur: Acıdan hoşlanmak. Böyle anlaşılır beyitlerle tadına vandırılabilir.

"Kan ağladığım gonca-i handânın içindir."

Bunu yaşlı, sakallı hali ile yazıyor. Tema kavuşmamak, hasret kalmak; o da doğu felsefesinin özelliğidir.

- **N. Pehlivanoğlu:** *Hep Padişaha övgüler yazılıyor.*

- **M. C. Anday:** Şair para aldığı için; başka türlü para kazanamaz ki.

- **N. Pehlivanoğlu:** *İlk şiirlerinizle şimdiki şiirleriniz arasında bir fark var mı?*

-**M.C. Anday:** Elbette var da... Çok tuhaf... Geriye döndüğüm zaman şimdiki şiirlerimle benzer dizeler bile buluyorum.

- **N. Pehlivanoğlu:** *Orhan Veli yaşasaydı şiir anlayışı değişir miydi?*

- **M. C. Anday:** Mutlaka, denemenin sonu gelmez. Çünkü şiir bir türlü yazılamaz ki, bin türlü yazılır. İnsan yaşadıkça başka şeyler dener; O'da yüzde yüz deneyecekti.

- **N. Pehlivanoğlu:** *Siz kendi şiirinizi sosyal içerikli buluyor musunuz?*

- **M. C. Anday:** Evet, özellikle benim şiirim başta sosyal içerikli idi. Şimdi biraz daha felsefi içerikli sayılabilir.

- **İ. Abudaram:** *Sayın hocam, Diderot der ki "şiirin vahşi, coşkulu, barbar bir eyleme ihtiyacı var. O zaman şair şairliğini gösterir, şiir o zaman ortaya çıkar" Bu, günümüzde de geçerli mi?*

- **M. C. Anday:** Diderot Romantizmin müjdecisidir; o, coşku dediği odur. Coşku romantizmin karakteridir. Romantik şiirin 18. y.y. sonlarına doğru teorisi işte onlarca yapıldı. Bunun her şiir için şart olduğunu söyleyemeyiz. Meselâ Divan şiiri samimi, içtenlikli bir şiir değildi. İçtenlikli olmayan bir şiir de heyecanlı, duygulu olamaz. Bir matematiktir şiir. Ben de size **Valéry'nin** bir sözünü hatırlatayım: **"İlk dize Tanrı'dandır, üst tarafı matematiktir"** Tıpkı bir hesap kitap işidir şiir. Yani soğukkanlı, duygulanmadan yazılır. Oysa dünyanın her tarafında -bizde daha çok olmak üzere- şairi, duygulu bir adam zannediyorlar. Hiç alâkası yok, herkes ne kadar duygusalsa şair de o kadar duyguludur. Şiir bir matematik işidir, ondan dolayı da şiirin günümüzde bu kadar heveslisi olması beni şaşırtıyor.

- N. Pehlivanoğlu: *Şiirin çevirisi olabilir mi? Çeviri şiir hakkında neler söylersiniz?*

- M. C. Anday: Çeviri, şiirin hakkını vermez ama başka çaremiz yok. Şiirden yüzde beş kalsa bile çeviriye yine ihtiyaç vardır. İngiliz şiiri çeviriden doğmuştur.

- N. Pehlivanoğlu: *Çeviriyi yapan mutlaka şair mi olmalıdır?*

- M. C. Anday: Olmayabilir. Sabahattin Eyüboğlu şair değildir ama çok iyi çevirileri vardır.

- N. Pehlivanoğlu: *Oyunlarınızda temel bir görüşü benimsediniz mi, ortak bir anafikir var mı?*

- M. C. Anday: Tekrar oynanan Mikadonun Çöpleri dolayısıyla oyunun galasına gittim. O esas çizgiye riayet etmediler. Bütün oyunlarım pingpong oyunu gibi hızlı bir tempo ile oynanmalı, çünkü diyalog oyunudur, boş bırakmaya gelmez. Bir boş bıraktınız mı seyirci kopar oyundan. En önemli nokta budur.

- N. Pehlivanoğlu: *Brecht'in "Epik Tiyatro Anlayışını" benimsiyor musunuz?*

- M.C. Anday: Brecht büyük bir yenilik getirdi şüphesiz ama ben Brecht'çi değilim. Çünkü bir taraftan olay geliyor bir taraftan da bir adam seyircinin kafasına vura vura "bak bunu demek istiyor" diye öğretmek istiyor. Yapmamalı bunu. Bu seyirciyi enayi yerine koymak demektir. Seyirci ne anlarsa anlar, zaten tiyatro sanatı, okumuşa seslenen bir sanat değildir, cahile de seslenen sanat demektir.

- İ. Abudaram: *Tiyatronuzda diyalog çok önemli bir yer tutuyor, bunun dışında ses, ton, mimikler, hareketler bir manzume teşkil ediyor mu?*

- M. C. Anday: Eder tabii ama sözü çiğnememeli. Tiyatro söz oyunudur, jest üste çıkmamalıdır.

- N. Pehlivanoğlu: *Sizin de deneme türünde pek çok eseriniz var. Deneme konusunda neler söylersiniz?*

- M. C. Anday: Deneme aslında şiir kadar eski bir türdür. Bizde Cumhuriyetten sonra ortaya çıkmıştır.

- İ. Abudaram: *Türk dilinin evrelerinden bahseder misiniz?*

- M. C. Anday: Türkçenin güzelliğini anladık. Bunun için de dil bilincinin uyanması gerekiyordu. O uyandı toplumda, bu büyük bir başarıdır.

- N. Pehlivanoğlu: *Dil devrimi amacına ulaştı mı?*

- M. C. Anday: Bence ulaştı. İşte dil bilinci uyandı Türkiye'de.

- N. Pehlivanoğlu: *Türk Dil Kurumu isteklerini gerçekleştirebildi mi?*

- M. C. Anday: Şimdi değil eskiden yaptı. Çok faydası oldu.

- N. Pehlivanoğlu: *Bir ara dilimizin sadeleşmesi konusunda Cevdet Kudret'le tartışmıştınız, şimdi bu konuda neler düşünüyorsunuz?*

- M. C. Anday: Dilimizin sadeleşmesi akımı yanlış anlaşılmıştır. Kolay konuşmak, kolay anlamak manasına; herkesin bildiği sözcüklerle anlamak anlamına. Böyle şey olur mu? O zaman hepimiz cahil bir insan yerine gireriz. İnsan karmaşık cümleler de kurar, kurmaya mecburdur da zaten. Çünkü her düşünce öyle kısaca iki üç kelime ile anlatılır gibi değildir ki daha yoğun anlamlar taşıyan kavramlar da vardır, onlar için güçlükler çıkar ortaya tabii. Kolaycılık gibi anlaşıldı sadeleşme. Türk Dil Kurumu bazı kaynakları ortaya attı, öneri getirdi; onları yazarlarımız kullandı.

- N. Pehlivanoğlu: *Günümüz gençliği 200-300 kelime ile konuşuyor. Bu konuda neler söylersiniz?*

- M. C. Anday: İşte ondan şikayet ediyorum ben de. Yani basitleşmek anlamında alıyorlar sadeleşmeyi. Türkçeleştirmektedir sadeleştirmek.

- N. Pehlivanoğlu: *Bunda basın ve televizyonun da büyük payı var zannediyorum. Çok kısa yoldan anlatma ya da dar kalıplar kullanarak konuşma gitgide yaygınlaşıyor.*

- M. C. Anday: Evet özellikle medya, T.V. kötü de

etkiliyor dili. Yanlış kullanımlar halkın ağızına hemen geçiyor, bu çok üzücü.

- İ. Abudaram: *Edebiyatımızın gelişmesinde günümüzde neler gerekli görüyorsunuz?*

- M. C. Anday: Dilin gelişmesini gerekli görüyorum.

- İ. Abudaram: *Eklektik bir çalışma, bir mukayeseli edebiyat çalışmaları faydalı olur mu?*

- M. C. Anday: Evet faydalı olur ama bunlar öğrenim sırasında söz konusu olur. Yoksa yaratıcılık alanında o yaratıcının kendi kullanacağı metoda bağlı.

- N. Pehlivanoğlu: *Dil konusunda gençlere önerileriniz nelerdir?*

- M. C. Anday: Kendi ana dillerini iyi bilmeliler bir de yabancı dilleri merak etmeleri mukayese açısından yararlı olur.

- N. Pehlivanoğlu: *"Dilimiz Üstüne Konuşmalar" adlı kitabımızın ilk baskısı 1975'de yapılmıştı, şimdi ikinci baskısı yapıldı. Neden bu kadar beklendi?*

- M. C. Anday: Türk Dil Kurumu basmıştı, şimdi Yapı Kredi Yayınları yeniden bastı. Demek ki şimdi ihtiyaç görüldü.

- N. Pehlivanoğlu: *Abidin Dino ile yakın dostluğunuzu biliyoruz. Abidin Dino hakkında neler söylersiniz?*

- M. C. Anday: Eski bir dostumdu, o ressamdı ama ilgi alanı çok genişti. Yazı da yazıyordu, bir piyesi de vardır. Birçok alanda işbirliği yaptık. Dergiler çıkarttık. Düşünce arkadaşlığımız da vardı.

- N. Pehlivanoğlu: *Sizi ne yönden etkiledi?*

- M. C. Anday: Çok medenî bir insandı. Dürüst, insancıl, kimseyi kırmaz, en sert düşüncelerini bile yumuşak bir şekilde anlatır.

- N. Pehlivanoğlu: *Basılan son kitabınız?*

- M. C. Anday: "Yağmur Altında" şiir kitabıdır, geçen yıl çıktı.

- İ. Abudaram: *Resmin, heykelin, şiirin doğuşuna etkisi var mı?*

- M. C. Anday: Tümünün özü aynıdır.

- N. Pehlivanoğlu: *Sanatın işlevi nedir? Faydası var mıdır?*

- M. C. Anday: Sanat hiçbir işe yaramaz ama bunlarla uğraşmadan da insan olmaz. Sanat çıkarıcılığın karşıtı bir çalışma alanıdır. İnsanı insan yapan da budur. Yoksa ne kalıyor geriye? Mal edinmek, para kazanmak gibi eylemler kalıyor. Hayır, bütün sanatlar bunların dışındadır. Demek ki yazarın amacı edinmek değildir. "avoir" değildir "être"dir.

- N. Pehlivanoğlu: *Günümüzde hükümetler sanata önem veriyorlar mı?*

- M. C. Anday: Hayır, hiçbir yerde hükümetler sanatı sevmez çünkü özgürlük alanıdır, ondan korkarlar.

Bu güzel sohbet için Sayın Melih Cevdet Anday'a çok teşekkür ediyoruz.

YALAN

Ben güzel günlerin şairiyim

Saadetten alıyorum ilhamımı.

Kızlara çeyizlerinden bahsediyorum

Mahpuslara affı umumîden...

Çocuklara müjdel veriyorum

Babası cephede kalan çocuklara...

Fakat güç oluyor bu işler

Güç oluyor yalan söylemek...

MELİH CEVDET ANDAY

ŞİİR

Konuşmadan susturmaktan korkuyorum kalemimi
Ağlamadan güldürmekten daha..
Gecelerine kilit olmaktan korkuyorum meleklerin
Sevdim diyen dillerin susmasından
Yitmesinden sevdim diyenlerin
Dilsiz çocukların saf hıçkırıkları etkiliyor beni
Gece düşlerin laf kalabalığı
Geceyi gül edemedi acımasız kabus
Korkudan,
Sabaha dek azaldı umutları

Duygularından emin değilim kimsenin
Ne de kimse benim..
Soğuk duvarlara açılıyor tüm kapılar
Kimseye güvenmemem gerekmiş
Öyle dedi biri,
Diğeri güvenmemi söylerken
Yüzüme çarpıldı o soğuk pencere.
Rüzgardan diye kandırdı,
Sevginin sevgisinden emin değilim
Dostum doğruyu söylemiş
Ben dünyadan emin değilim
Sevgi yitip gidermiş.
Bal böceklerinin kanatlarını kırdı acımasızlık.
Gelinciklerin dudakları uçukladı.
O beni bırakmaz derken,

Baktım ki uykuya daldı.
Gece güne bıraktı uykusunu
Yıldızlar serpişti ara ara
Sıcak fırtına yel oldu
Gece rüzgarı uludu.
Çözlerime serildi gecenin ilk soluğu
Yağmur oldu aktı umut
Sevgi beni ararken
Gece günle buluştu.
Gece gün oldu sonunda
Dakikalar saniye
Kötü oldu iyiler
Uçsuz da olsa sevgi
Benliğim benimleydi

Arzu Özev
6-A

DEHŞET GECESİ

Saniyorum 1991 yılı idi. İzmit-İstanbul arasındaki otobana girmeden önce, emniyet şeridi olmayan ve üzeri çukurlarla kaplı olan bir yol vardı. Biz de oradan geçiyorduk...

Saat gece yarısına yaklaşıyordu. Hava buz gibiydi ve arabanın kaloriferi sonuna kadar açıktı. Tahminen yetmiş-seksen kilometre hızla ilerlemekteydik. Bir taraftan yağmur damlalarının sert rüzgarla cama çarpışı, bir taraftan arabanın tekerleklerinin yoldaki çukurlar üzerine çıkardığı sesler, bir taraftan da sonuna kadar açık olan kaloriferin uğultusu duyuluyordu. Hava insana ruhsal olarak tam bir uyuşukluk, bir durgunluk, ekstra bir hayalperestlik veriyordu; sabahtan beri güneş, kalın bulutların arkasında kalmış ve bir an olsun yüzünü göstermemişti. Sert ve soğuk rüzgar tek tük gelen yağmur damlalarını hızla cama vuruyordu. Ve ne tesadüftür ki içimde gerçekten çok kötü bir his vardı.

Yolu sadece geçen arabaların ışıkları aydınlatıyordu. Onun dışında her yer gökyüzü gibi kapkaraydı. Gözlerimle arabanın farlarının aydınlattığı yerleri takip ediyor ve bir an önce o karanlık ve ürkütücü yoldan kurtulup, otobana ve daha sonra sıcak evimize kavuşmak istiyordum.

Bu hisler içinde dakikalar birbirini kovalarken biraz ilerde bir köprü dikkatimi çekti. Neden dikkatimi çekti bilmiyorum ama ömrüm boyunca o görüntü aklımdan çıkmayacak. Oraya yaklaştıkça içimi çok garip bir korku sarıyordu... Köprü bir rampa halindeydi ve arkası görünmüyordu. Ve bana rampa yarımış ve biz de oradan aşağıya uçacakmışız gibi geliyordu. Korkulukların gittikçe yaklaşıyor ve yaklaştıkça da büyüyordu. İşte köprüdeydik. Yukarı... Yukarı... çıkıyorduk. Rampanın arkasını görmeme artık saniyeler kalmıştı. Ve bir çıkış, bir iniş, rampayı geçtik. Ve yaklaşık elli metre önümüzde bir karaltı gördük. İşte ne olduysa o andan sonraki altı-yedi saniye içinde oldu.

Arabayı kullanan babam, her zamanki dikkatiyle, ani bir refleksle freni kökledi, üç - dört saniye aralıksız olarak lastiklerden fren sesi geldi ve karaltı diye sözünü ettiğim farları yanmayan, arıza yapmış, siyah renkli otomobile belki de milimetre farkla tampon tampona durduk. Tam derin bir "oh" çekmiştik ki babamın "Sıkı tutunun!" diye bağırmasıyla birlikte kulakları sağır eden bir gürültü duyuldu. Ve hemen arkasından bir tane daha... Ve bu ikinciyile birlikte havada cam kırıklarının uçuşmasını, dizlerimin ön koltuğa hızla çarpışını hiç unutmuyorum... Hepsi sanki aklımda yavaş çekime alınmış vaziyette kayıtlı...

Olay aslında şöyle gelişmiş: Çok eski model farları bozuk, siyah bir arabanın yol ortasında frenleri kitlemiş. Babam bunu görünce önce yanından geçirim diye düşünmüş, fakat kar dışarı gelen konvoyu görünce frene basmış ve zor da olsa bir kaç santim farkla arabayı durdurmayı başarmış. Yalnız, arkadan gelen iki araba aynı şekilde dikkatli olamayınca böyle bir "zincirleme kaza" olmuş...

Ve işte, kaza sonrasında bir kaç saniyelik bir sessizlik oldu. Ben önce, bu süre zarfında arabada bulunan annemi, babamı ve kardeşimi kontrol ettim. Hiç kimsenin burnu bile kanamamıştı. Bu beni müthiş rahatlatmış. Sonra kapıyı açmak için çektim ama açılmıyordu. Kapılar birbirine geçmişti. Ben de tuz-buz olan camı kolumla iyice açarak oradan dışarı çıktım. Araba gerçekten haşat olmuştu. Zaten o kazadan sonra bir daha tamir olmadı. Dışarı çıktığımda bağırımlar duyuyordum. Arkadaki arabada bir ölü, bir yaralı vardı. Ölen kadının emniyet kemeri bağlı olmadığından kafası cama vurmuş ve camı parçalamış. Bebeği de arkada anneannesinin kucağında oturmuş ve annesine ağlıyordu; bir daha hiç göremeyeceği annesine... Bir yandan yaralılar toplanırken bir yandan da bağırımlar duyuluyordu. Ve hala şükrediyorum, biz bu faciayı ailece atlattık. Ama ben bu olayın şokundan kurtulamamış, zangır zangır titriyordum. Ve on dakika geçmeden tanıdık bir ses duydum: Polis... O an polisin gelişine nasıl sevindiğimi anlatamam... Biz polis arabasına bindik ve hiç unutamayacağım o yerden ayrıldık.

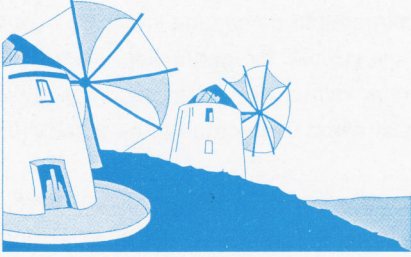
Olaydan sonra aylarca kabuslar gördüm ve etkisinden kurtulamadım. O zamandan beri de trafikten zaima ürkmüşümdür.

Gökhan Baş

9/B

DON KIŞOT

Eylül ayında ilk kez Türkiye'ye gelen ve Don Kişot'u oynayan St. Petersburg balesi oldukça ilginç ve etkileyiciydi. Gittiğim ilk bale olarak, bütün önyargılarımın ortadan kalkmasını sağladı...

Konu olarak, akıl hastanesindeki bir delinin kendisini Don Kişot'la özdeşleştirmesi ve onun hayal dünyasını anlatan bir gösteriydi. Yazarın oyunda bize vermek istediği mesaj güzellik ve iyilik duygusunun her ne şartta olursa olsun hiçbir zaman engellenemeyeceğidir.

Kendini Don Kişot olarak gören hastanın hayal dünyasında 17. yüzyıl İspanya'sına yaptığı geziler, orada karşılaştığı insanlara olan yardımı, içindeki sonsuz iyilik güzellik ve sevgi duyguları klasik ve modern danslarla anlatılıyor. Bu düşler içerisinde bir hastabakıcının çıkıp düdüğünü öttürmesiyle tekrar gerçek dünyaya dönen Don Kişot etrafında bir çember bulur. Çember onun kuşatılmışlık, hapsedilmişlik ve daralmışlığını simgeler. Dünyanın gerçekleri arasında sıkışıp kalmıştır. Fakat her şeye rağmen onun içindeki iyilik isteği hiç tükenmez. Gerçek dünyaya geri dönse bile hayal dünyasının yok edilmesi imkansızdır ve hayaller bir akıl hastanesinde bile olsa asla denetim altına alınamazlar.

Oyuncuların karakterlerini ortaya koyarak içten oynamaları, muhteşem dansları, konunun içeriği ve izlerken insana verdiği özgürlük duygusu eserin en etkileyici bölümleriydi. Ben de gerçekten çok etkilenip, kendimi balenin içinde kaybolmuş gibi hissettim. Ve biraz düşününce karar verdim ki; Don Kişot'ta gerçekten özgürlük, iyilik, güzellik kavramları insanın özünü oluşturuyor...

Aslı Başkaracaoğlu

9/B

HER MEVSİM BAHAR

Pencere kenarındaki koltuğa oturmuş, geçtiğimiz yerleri dalgın gözlerle seyrediyordum. Bunu hep yaparım yolculuklarda. Hele de ağaçlar... Kimi yalnız başına, güçlü dalları göğe varmış; kimi yol boyunca sıralanmış dizelerin içinde. Bir tane, bir tane daha. Bu daha büyük, bu daha yaşlı, bu daha güzel diyerek yollar bitiverir.

Bir ara istasyonda duruverdi tren. İstasyonun taş basamaklarına oturmuş yaşlı bir adam gördüm. Bembeyaz sakalları, yüzündeki derin çizgilerle ne çok şey yaşamıştı kimbilir? Kollarında bir sürü bahar dalları tutuyordu. Öyle güzel bir tezattı ki gördüğüm; yazık olmuş diyemedim bahar dallarına. Anladım ki yaşlanmıyor yürek, çok yaşamış olmak hiçbir şeyin sonu değil.

Aklım o istasyonda, gözlerimin önünden gitmedi bahar dalları... Ne zaman bir karamsarlık kaplasa içimi, kızarım kendime, dön bak çevrene derim. Kimi bir zorluğu yendiğimde, kimi güzel bir şiirin dizelerinde, bazen evimin huzurlu havasında, birgün ben de o yaşta bahar dalları tutabilsem ellerimde derim. Sevgiyle bitmeyen umutlarla...

Selen Uygun

9/B

HAYATIN AMACI

Hemen her insan hayatın amacını kendine göre belirlemiştir ve bu doğrultuda yol almaya çalışmaktadır. Bu hedef kimine göre iyi bir meslek, kimine göre iyi bir aile, bazısına göre de para sahibi olmaktır. Bu hedeflerin arasında bir de mutluluk vardır ki, bu her insanın hedefi olması gerektiğine inandığım duygudur.

Mutluluk anlayışı da insandan insana değişir elbette. Örneğin kimi insanlar eğlenmeyi severken, kimileri de çalışmaktan ve insanlığa yararlı olmaktan zevk alırlar.

Ben ise mutluluğu hayattan zevk almaya bağlıyorum. Para kazanmak ve parayı, yapmaktan mutlu olacağım şeyleri yaparak harcamak; İşte bu da paranın hayattaki yerini belirler. Asla paranın hırsına kapılarak onun kölesi olmamak gerekir. Para amaç değil, araç olmalı bence. Bizi istediğimiz şeylere ulaştıran, gerektiğinde hayatın tadını çıkartmak için eğlendiren, rahatlatan, dinlendiren ve dolayısı ile mutlu etmeye yarayan bir araç.

Çok değerli bir sanatçı, bir bilim adamı veya bir lider düşünün ki heykeli sokakları süslüyor, adından övgü ve sevgi ile bahsediliyor, yaptıkları veya düşündükleri, uzun yıllar dünyanın veya ülkesinin gündemini oluşturuyor, tarihe geçmiş biri anlayacağınız, insanlığa çok büyük hizmet vermiş ve yararlı olmuş. Bence böyle bir insanın mutlu olmaması çok zor. Aşk gibi çok güçlü bir duygu veya ölüm gibi çaresiz bırakan soğuk acının dışında...

Bir insan hem hayattan zevk alarak yaşıyor, hem de tarihe geçecek nitelikte çalışmalar yapıyorsa mutluluğu en çok hakeden kişi odur.

Mutluluğun diğer bir sırrı ise mutlu olmayı bilmekten geçer ki bunu bilmeyen pek çok insan var çevremizde ne yazık ki... Böyle bir insanın hayattan elde edebildiği, sürekli kendine acıyarak geçen, karamsarlığın karanlık sularında boğulmaya mahkum bir yaşamdan başka ne olabilir ki!

İnsan mutlu olmak istiyorsa, öncelikle kendini iyi tanımalı, nelerden zevk aldığını, mutlu olduğunu iyi kavramış olmalıdır.

Benim hayatımın hedefi olan mutluluğa ulaşmak şu yollardan geçer: Kendinle mümkün olduğunca barışık olarak karakterini iyi analiz edebilmek; zevk alacağın şeyleri yapmak; parayı bir araç olarak görmek; insanların zihnine ve tarihe, yararlı bir insan kimliği ile işlemek ve belki de hepsinden önemlisi, mutluluğu yitirdikten sonra değil, yaşarken hissetmek...

Evren Akal
9/C

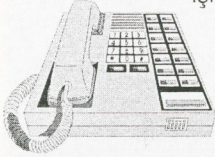
TEŞEKKÜR

*Türkçe Zümre Odasının yenilenmesinde hiçbir fedâkarlıktan kaçınmayan Okul Müdürümüz Sayın **Michel Bertet**'e, Türk Müdür Baş Yrd. **Halûk Denizli**'ye, her zaman olduğu gibi emeğini esirgemeyen Mösyö **Mario Vanacori**'ye ayrıca tüm çalışanlara teşekkürü bir borç biliriz.*

Türkçe Zümre Öğretmenleri
N. Pehlivanoğlu - Zeki Gündem

TEKNOLOJİ

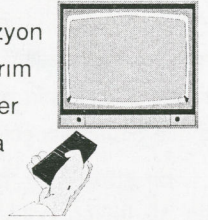
AVD (Alternating Voice and Data) :

AVD telefonda konuşurken grafiklerin veya dosyaların karşı tarafa gönderilmesi veya alınmasıdır. Bu işlemlerin mevcut telefon hatları üzerinden yapılabilmesi cazibesini arttırmaktadır. Bir PC kullanıcısı istediği dosyayı fareyle alıp telefon ikonu üzerine bırakarak karşı tarafa gönderebilir. Örneğin günümüzde teknik servis hizmeti veren bir firma danışmanını düşünün. Karşı taraftaki kullanıcının sistem konfigürasyon dosyasını görmek veya dosyanın düzeltilmiş biçimini kullanıcıya anında göndermek her servis elemanının rüyalarını süsler.

TV Teknolojisi :

Japon elektronik şirketleri duvara monte edilen PDP (Plasma Display Panel) adlı yeni televizyon ekranları için çalışmaya başladı. Fujitsu, Matsushita ve NEC büyük risk alarak bu alana yatırım yaptılar. Yeni ekranların önündeki engel şimdilik yüksek fiyat. Önümüzdeki yıl içinde ilk ürünler görülecek. Firmalar gelir düzeyi yüksek Japon halkının yer kazancı sağlamak için bu ekranlara ilgi göstereceğini tahmin ediyor.

Köprü Trafikçi :

Köprü trafiğinin belirli saatlerde sıkışması sorununa elektronik bir çözüm geliştiriliyor. Yeni sistem abone esasına göre, yani sürekli aynı güzergâhı kullanan araçlara yönelik olarak düşünülmüş. Araçların ön camına elektronik etiketler yapıştırılacak. Gişelerdeki alıcılar aracın sınıfına göre geçiş ücretini bilgisayara kaydedecek. Geçişin onaylanması halinde bariyer açılacak. Otomatik gişeler saatte 1000 aracı tahliye edebilecek.

Fransa araştırma ağını genişletiyor

Fransa'da RENATER (Türkiye'deki TÜVAKA'nın eşdeğeri) ağını genişletme çalışmaları başlatıldı. Bu işlem için oldukça yüksek bir bütçe ayrıldı. Amaç yeni oluşacak RENATER II'nin Fransız Telekom'u ve diğer taşıyıcılarla görüşmeler yapıp fiber optik kiralık hatlar kurulacak ve ağ ilkbaharda çalışmaya başlayacak. Darısı TÜVAKA'mızın başına.

Bilgisayar Mühendisliği yayılıyor mu?

1995 - 1996 öğretim yılında 17 Üniversitenin Bilgisayar Mühendisliği bölümüne 791 öğrenci girdi. Bu öğrencilerin üniversitelere göre dağılım şöyle :

Üniversite	Öğrenci Sayısı
Bilkent	50
Boğaziçi	52
Çanakkale	31 (yeni açıldı)
Dokuz Eylül	41 (yeni açıldı)
Ege	62
Galatasaray	16
Hacettepe	52
İstanbul	104 (52'si ikinci öğretim)
İTÜ	52

KTÜ	31
Kocaeli	26
Marmara	31
ODTÜ	82
Sakarya	26 (yeni açıldı)
Selçuk	52 (yeni açıldı)
Trakya	31
Yıldız	52

Vergi Dairesi :

3 Temmuz 1995'te başlayan tek vergi numarasına geçiş ve sicil bilgilerinin elektronik ortalama kayıt işlemleri Ocak 96'da sona erdi. 5.270.160 kişinin tümü kaydedildi. Vergi dairelerinin bilgisayara geçiş işlemleri devam ediyor. Ocak sonu itibarıyla 103 dairenin bilgisayara geçiş işlemi tamamlandı.

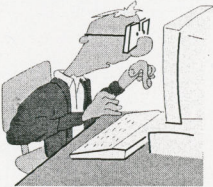
Teknopark :

Teknopark, üniversite ile sanayi arasında süregelen kopukluğu gidermek için üniversitelerin kampüsleri içinde kurulması planlanan ve insan gücü gereksinimini karşılamaya yönelik bir proje. Teknopark'ların ilk örneği Silikon Vadisi'dir. ODTÜ ülkemizin ilk teknoparkını kurmak için kolları sıvadı. Bilişim, yazılım, mikroelektronik, biyoteknoloji gibi alanların olacağı teknopark projesine 1996 yılı içinde başlanması bekleniyor. Kurulması düşünülen Teknopark yalnız ODTÜ'ye has olmayacak. Bilkent ve Hacettepe üniversitelerinin ortasına kurularak her 3 üniversitenin üretiminden de yararlanılacak. Şu ana kadar görüşülen ve destek vereceğini belirten firmalar arasında Motorola, EDS ve IBM var. Bu firmalar Teknopark'ta 300er bilgisayar mühendisi çalıştıracaklarını belirtiyorlar. Ayrıca Aselsan firması da 400 mühendisin çalıştığı Ar-Ge bölümünü bu parkın içine taşımayı planlıyor.

ODTÜ :

ODTÜ, 1996 öğretim yılında öğrencilerine ve personeline manyetik kart vermeyi planlıyor. Ayrıca yeni öğretim yılında öğrenciler kayıt işlemlerini bilgisayar veya telefon aracılığıyla yapabilecekler. Öğrencilerin resim ve ses kayıtları veri tabanında tutulacak. İdari birimler arası resmî olmayan tüm yazışmalar elektronik ortamda yapılacak. ODTÜ yetkilileri, 5 yıl önce kurulan fiber optik ağ omurgasının artık eskidiğini ve yeni bir teknoloji olan ATM ile yapılandırılacağını belirtiyorlar.

Saint Joseph'te bilgisayar eğitimi :

Laboratuvarımızı Pentium'larla donattık. Okulumuzda şu an için Lise 2'lere verdiğimiz, gelecek yıldan itibaren - inşallah - Lise 1'lere de eğitimini vereceğimiz bilgisayar dersinden söz etmek istiyorum : programlama eğitiminden ziyade kullanıcı yetiştirmeye yönelik MsDos işletim sistemini, Word ve Lotus for Windows paket programlarını anlatıyoruz. Gelecek yıldan itibaren Excel notları da hazır olacak.

Kaynakça : BT Haber Dergisi

Ender Üstünel ('83)
Elektronik Mühendisi
Müdür Yardımcısı

HUDÜTSUZ SEVDALAR

Bu gece gürültüdeki sessizliği duydum ben
Aydınlıktaki karanlığı gördüm.
Ve körpe yüreğimdeki olgun acıları hissettim.

Gözlerindeki düşmanlık hissediliyor açıkça
Öyle acımasız bir güç ki yüreğimdeki
Bu yaşadığım dünya öyle sıradan ki

Arkadaşlık, dostluk hepsi aldatılmaca şimdi
Menfaat uğruna harcanan sahte gülücükler
Öyle inandırıcı geliyor ki insana
Aslında onların hepsi palavra

Aydınlıktaki nefretü hissettim
Yoksa sen de gecedeki o dostluğa mı sığındın?
Şen de benim gibi hudutsuz sevdalar peşinde misin?

Uzaktan geliyordun ellerinde çiçeklerle; kırmızı güllerle
Yüzünde yorgun bir ifade gözlerinde ise mutluluk parıltıları
Değişen hiçbirşey yoktu sende
Yine o tanıdık sen, okşayıcı sesinle "merhaba" dedin
Sonra; güldün
Ben de güldüm
Bir avuç rüzgür oldum
Uzak diyarlardan savurdum buselerle
Şen hiç olmamıştın ki!

Ağlamak geceyi gece yapan aslında
Şöylemek sevgi sözcükleri sana dair
Şeni yaşatmak hayalle rüyayla
Öpmek, okşamak, sevmek seni
Titreyen ellerle sen diye sarıldığım o
Aradan süzülüp giden bir tek gözyaşı
Islanan kağıtlar
Kaybolan sen, hayal sen
Şeni bulmak gecede, gözyaşında, bir kadeh şarapta
Şana uzanmak, seni tutmak
Şeni solumak, seni sevmek
Karanlıkta, şarapta sen
Duvardaki resimde, bitmeyen romanda, sönmeyen alevde sen
Şonsuz karanlık sen, çığlık gibi sen, hayal sen
Gözyaşları şarabı ıslattı, şarap ıslaktı
Gözyaşları kurudu, karanlık sonsuzdu, sen hayal
Boşa uzanan ellerde, kapkara gözlerde, uzak yerlerde sen
Aşık sen, seven sen, sevilen sen
Binlerce kez öpmek yüzünü
Her daim seni düşünmek, yaşamak hayalle
Düşen kademte sen, halı ıslandı, kadeh kurudu sen hayal.
Övmek seni her gece, hergün, her şarapta, her gözyaşında, her çığlıkta
Her yerde sen, sonsuzluk sen...

Lerzan Önen

7/B

BİR HAYALİN HAYAT HİKAYESİ

Henüz üçüncü sınıftayken hayatın acımasızlığıyla haşır neşir olmaya başlamıştım. Ben Onur, dokuz yaşındayım ve ailemde sorunlar yaşıyor. Babamın işleri ters gidiyor, daha çok içmeye başlıyor ve evde bir huzursuzluk beliriyor. Annemle babam sürekli kavga ediyorlar, ben ve ablamı ağlıyoruz.

Daha öteye gitmeden şunları söylemem gerekiyor: Bunları aslında size anlatmıyorum. Bu tamamen özel bir yazı ve bu yazıyı okuyanlar kendilerini hiç tanımadıkları bir kişinin hatıra defterini okuyormuş gibi düşünebilirler ve kendilerini suçlu hissedebilirler.

Her gün okula gitmem gerekiyor. Ancak eve döndüğümde kendime vakit ayırabiliyorum. Genelde müzik dinliyorum, televizyon seyrediyorum ve hayal kuruyorum; ama daha çok hayal kurmayı tercih ediyorum. Odama geçip yatağıma uzanıyorum, uyur gibi gözlerimi kapatıyorum; o gün olanlar gözlerimin önünden geçmeye başlıyor. Hayallerimde zayıf olan yanlarımı güçlendirerek yeni bir ben yaratıyorum; söyleyemediklerimi söylüyorum, yapamadıklarımı yapıyorum, olmasını istediğim her şey olduruyorum.

Günler birbirini kovalıyor, ben hayal kuruyorum; annemle babam kavga ediyorlar, ben hayal kuruyorum; ilk aşkı buluyorum, ben hayal kuruyorum. Hayaller hayatımda çok önemli bir yer ediniyor, kendime bir dünya, hatta bir evren yaratıyorum, bu düzende her şey benim kontrolümde fakat diğer dünyada kendimi bile yönetemiyorum. Kısacası hayatımda iki dünya var: Birincisi herkesle ortak olan, diğeri egemenliğimin sürdüğü. Bu iki dünya birbirine tamamen zıt biri kötülüklerle diğeri iyiliklerle dolu...

Zaman geçiyor, ben Saint Joseph'e giriyorum. Ailemde düzelen hiçbir şey yok. Hatta daha kötüyeye gidiyor; Hazırlık II'de annemle babam ayrılıyorlar, fakat ayrılmaları kavgalarını bitirmiyor.

Kendimi sevgiden uzak hissediyorum, Annem ve babam birbirleriyle uğraşırken benim büyüdüğümü, her şeyi gördüğümü, anladığımı, isteklerimin değiştiğini göremiyorlar. Böylece onların bana vermeleri gereken sevgiden mahrum kalıyorum. Sevgiyi başkalarında ararken O'nu tanıyorum. Beni anlayan, beni seven ilk kişi olarak hayatıma giriyor, ama bir süre sonra kayboluyor ortadan.

Hayal kurmaya devam ediyorum, ancak hayallerimde kurmuş olduğum dünya yok artık. Kaybettiğim sevgiyi, sevgiliyi yaşatıyorum. O'nun çeşitli kusurlarını buluyor ve O'nu mükemmelleştiriyorum; sonuç olarak yeni bir kişi yaratıyorum. O'nunla uyuyorum, O'nunla yemek yiyorum, O'nunla müzik dinliyorum, O'nunla konuşuyorum, dertleşiyorum.

Seneler geçiyor. Ben bir kişilik kazanırken, hayalimdeki de bir kişilik kazanıyor, hayatım da önemli bir yeri oluyor, Kimi zaman hayalime ihanet etmemek uğruna bazı kızları geri çeviriyorum. Giderek hayalimin yerini alacak birisini bulamayacağımı düşünmeye başlıyorum. Bu düşünce o kadar güçleniyor ki, benim için hiç önemi olmayan birkaç kız hariç kimseyle beraber olmuyorum. Bunları da birer kaçamak olarak algılıyor; O'na ihanet etmediğimi sanıyor.

Annem ve babam ayrıldığından beri annemle yaşıyorum fakat çoğu zaman tek başıma bir evde oturmayı hayal ediyorum. Tabii bu evde O'da benimle birlikte yaşayacak. Hayatımda yereden tek kişi O oluveriyor; kendi etrafıma yüksek bir duvar örüyorum, insanlardan gittikçe uzaklaşıyor, gittikçe içime kapanıyorum. O'nu hayalimden çıkarıp O'na hayat veriyorum.

Fakat bir gün karşıma Dilek adında birisi çıkıyor ve hayalimden çıkarıp hayat verdiğim kızın karşımda durduğunu görüyorum. Dilek'le konuştuğumda hayalimin gerçek hayatta var olduğunu anlıyorum ve kaybettiğim yıllara yanıyorum. Hayat bir gün Dilek'i benden alıp götürüyor. Ben ise hem hayalimi hem de umutlarımı kaybediyorum. Hayalimdeki kızı kendi ellerimle yaratmış ve O'nun esiri olmuşum. Şimdi özgürlüğe kavuşmam, bunun için de onu öldürmem gerekiyordu.

Berberer yaşadığımız, birçok anımızın bulunduğu evde birgün yangın çıktı. Her yeri alevler kaplamış, insana kaçacak yer bırakmamıştı.

SADECE BİR İNSAN OLMAK

Bilmek nedir? Bilmemek nedir? Doğruluk nedir?

İnsanın zihnini dolduran ilk sözler onun ahlakının şekillenmesini ve yaşam öğretisinin ilk basamağını tanımasını sağlar. Bununla beraber öğrenmenin amacı ne olmalıdır.

İnsanlar yaşam süresi boyunca öğrenimlerinin, hayat sınavlarının ve etkileşimlerinin birbirinden farklı uygulayıcısıdır. Bütün bilimler hayat için yararlıdır ama ben bir tanesinin üstünde yoğunlaşmak istiyorum: HAYAT. Öyle ya herkesin bir takım bilgileri vardır onun üzerinde bazen yüzeysel, nadiren kapsamlı. Ama yine de biliyoruz, yaşamın kuralları herkes için aynı. İlerlemek; sadece bilmek yolunda birkaç küçük adım arayışı, bir nevi insan olma çabası.

Bilgi benim için salt bir kavram değil, yani sadece belli bir güç olduğu için öğrenmek istemiyorum. Konu kendimi tanımak, açımı genişletmek. Çünkü bilgisizliğin bir tür körlük olduğuna inanıyorum. Yine de hayat duyarlı insanlara her zaman birden fazla şans veriyor. Bu tip insan her zaman araştırmaya meğill olup; yanlışın doğrunun eksikliğinden hatta saptırılmasından meydana geldiğini biliyor. Bu da onların gerçekten araştırmaya, bilgiye açıklıklarının acımasız kanıtı.

Bana karşılıksız verilmiş şu hayatta birşeyler yapmak zorunda hissediyorum kendimi ve böyle zamanlarda M. Mungan'ın bir sözü beni baştan başa kuşatıyor: "Gizine çirak olmak" Bu bana hayatta birçok idealin olduğunu fakat her şeyin tek bir bütünü ve onun etrafında dönen parçacıklardan oluştuğunu hatırlatıyor. İnsan hem somut yaşam pratiği hem de özüt bilgiyi bir potada eritip kendi doğrularını bu hayatı anlamak için bulmak zorunda. Bu amaç uzantısında materyalist kavramlarda boğulan dünyada; insanın tinsel gerçeklerinin su yüzüne çıkma çabalarının hız kaybettiği görülüyor.

Bu zor zaman dilimlerinde insana biraz güç veren umutlar da yok değil, ama insan yıpranıyor, yalpalıyor. Çünkü hayat yolunda birçok araştırmanın takıldığı noktalar var. Bu da insanın zorunlu bir tevazu gösterip dünya üzerinde bir nokta kadar yeri bile kaplayamadığını bunaltıcı özeti... Ben ise bir hayal gezgini olmak yerine bunaltıcı ve her gerçek gibi zor olan HAYATI seçiyorum. İdealim ise yavaş ama emin adımlarla, toplum fertleri içinde sivrilmiş duyarlı ve araştırmacı bir niteliğe sahip yerimi dolduran bir İNSAN olmaktır.

Ahmet Nalıncıoğlu

9/A

FRANSA DOSTLUK VE DAYANIŞMA

İnsan, hayatında iyi ve kötü birçok deneyim yaşıyor. Bunlar bazen önemli, bazen de önemsiz sonuçlar yaratarak, o insanı etkiliyor; hayatını değiştirdiği bile oluyor. İşte benim bu yaz yaptığım Fransa gezisi, çok şey öğrenmemi, biinçlenmemi, harika dostlar kazanmamı, “beraberlik” ve “dayanışma” gibi duyguları ve birlikteliğin güzelliğini hissetmemi sağladı.

5 Ağustos 1996 sabahı, Fransa'nın güneyindeki bir köy olan Robiac'ta yer alan çalışma kampında üç hafta çalışmak üzere yol açtığımında, kesinlikle heyecanlı değil ama son derece meraklıyım. Yalnız olma fikri hoşuma gidiyor, bu deneyimi gözümde büyütmemeye çalışıyor, çünkü hayal kırıklığına uğrayacağımdan korkuyordum.

Oraya vardığımda ise, insanlarla ne kadar çabuk kaynaştığıma, ne kadar derin ve unutulmaz dostluklar kurduğuma herkesten çok ben şaşırdım. Rüya gibi üç hafta geçti ve bu sürenin sonunda restorasyonun ilk aşamasında görev adığımız manastır; bizim çalışmamızla yeni bir kimliğe büründü. Orada artık kültürel toplantılar yapılacak, sergiler düzenlenecek ve ben oranın betonunu diğer on bir arkadaşımınla beraber döktüğümüzü, bahçesindeki otları ayıklamış, taşları temizlemiş olduğumuzu düşünüp, gurur duyacağım.

Robiac'ta üç hafta boyunca ikisi kamp lideri on iki kişi beraber çalıştık, on birimiz beraber çadırlarda kaldık. Bütün kararlar beraber alındı, yemekler nöbetleşe yapıldı, bulaşık ve çamaşır işleri bölüştüldü, sorunlara beraber çözüm bulundu. Birimizin sorunu hepimizin sorunu oldu, dertleri, acıları, mutlulukları, güzellikleri paylaştık. Dayanışmayı öğrendik, birçok insanın birlikte yaşamasının güzellikleri ve zorluklarını gördük.

Robiac; benim şu ana kadar yaşadığım en büyük deneyim oldu ama ne yazık ki, her güzellik gibi bitti. Ama biliyorum ki, orada kazanılan dostluklar asla bitmeyecek, anılar hafızalardan asla silinmeyecek ve kazanılan deneyimler hayatımızı çok olumlu bir yönde etkileyecek. Evet, bu üç hafta beni yeni bir insan yaptı; bu yüzden de Robiac'a, kamp liderlerimiz Fred ve Nathalie'ye ve çalışma arkadaşlarım Danny, Lorenzo, Fabio, Chloe, Sabine, Christine, Mina, Malik ve Remi'ye çok şey borçluyum, kalbimden asla silinmeyeceklerini biliyorum ve buradan onlara tekrar teşekkür ediyorum.

Aslıgül Berktaş

9/B

HİCRET

*Damlara bakan penceresinden
Liman görünürdü
Ve kilise çanları
Durmada çalardı, bütün gün.
Tren sesi duyulurdu yatağından
Arada bir
Ve geceleri.
Bir de kız sevmeye başlamıştı
Karşı apartımanda.
Böyle olduğu halde
Bu şehri bırakıp
Başka şehre gitti.*

ORHAN VELİ KANIK

GÜZEL TÜRKİYEM

Temiz ve güzel bir Türkiye... Evet, ben böyle bir yerde yaşamak isterdim. Yaşamak isterdim diyorum, ülkem zaten çok güzel, ama ne yazık ki kusurları yok değil... İlk olarak, havasız bir ortamda yaşıyoruz. Kışın, evlerin bacalarından çıkan dumanlar ve arabalardan çıkan egsoz gazları, bu güzelim İstanbul'u günden güne yok ediyor. İnsanların ömürlerini kısaltıyor. Gelelim doğaya... Toplum, bu şahane güzelliklere ve doğaya sahip olan ülkenin farkında bile değil... Sadece, yaşadıkları küçük yer önemli onlar için... Ağaçlarımız olmazsa biz ne yaparız? Onlar, bizim can kaynağımız, hayatımızın bir parçası! Şimdi, ülkemizin çeşitli bölgelerinde ağaçlandırma çalışmaları yapılıyor. Tabii bu çok güzel bir olay... Ama o ağaçların büyümesi gelişmesi için çok zaman gerekir. Ağaçlarımızı kesmeden, yok etmeden bunları yapabilirsek ne kadar iyi olurdu. Zaten ülkemizde yavaş yavaş ağaçtan eser kalmıyor, bu da erozyonu doğuruyor. Televizyonda, duyuyoruz, eğer bu böyle devam ederse, ikibinli yıllarda ülkemizin tamamı çöl olacaktı. Bu sözü duydukça, tüylerim diken diken oluyor. Üstelik köylülerimiz de, erozyon yüzünden toprağı işleyemiyorlar. Ve onlar da parasız kalıyor. Görüldüğü gibi, erozyonun herkese zararı var.

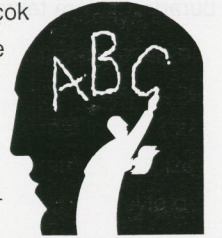
Ülkemizde herkes çevreciyim diye geçiniyor ama içlerinden biri bile, bunu yürekten söylemiyor. Zaten hep onların yüzünden bu ülkenin durumu git gide kötüye gidiyor. Benim tek istediğim, insanlarımızın bu konuda biraz daha duyarlı olması... O zaman her olayın iyi sonuçlanacağına eminim.

Nihan KARACA

Hazırlık 2/C

ÖĞRETMENİM

Gözlerimi kapatıyorum. 1880'lere gidiyorum. Yaşamamış olsam da tarih kitaplarında çok okudum bu devri. Gözümün önüne bir öğretmen geliyor. Sarıklı, şalvarlı, sakallı ve elinde kocaman bir sopası olan bir öğretmen. Bu öğretmen, öğrencileri döverek, eski Türk alfabesini kullanarak okumayı ve yazmayı öğretiyor. Bu öğrencilerin arasında ben de varım. İrkilerek uyanıyorum. Derin bir nefes alıyorum ve şükrediyorum. Bir an yaşadığım okul hayatını düşünüyorum. Öğretmenlerim teker teker gözümün önüne geliyor. Hepsi bize gerekli bilgileri öğretmek için çalışıyorlar.

Yeniden uykuya dalıyorum. Bu defa Atatürk'ü karatahta başında yeni alfabeyi öğretmek uğraşı içinde görüyorum. Sene 1900'lerde. Olaylar gelişerek 1996'ya geliyor. Yine bir öğretmen. O da karatahtanın önünde. Atatürk ilkeleri izinde, çocuklarla dersi tartışıyor.

Ve ben bu çağda yetişmekten mutluyum. Sevinçliyim. Çünkü beni, bu öğretmenler yetiştiriyor. Bana Atatürk ilkelerini bu öğretmenler öğretiyor. Bana insan olmayı, barışı ve sevgiyi, kısaca uygar olmayı bu öğretmenlerim aşıyor.

Ne mutlu bana! Bundan başka ne dileyebilirim ki?

Sizlere sonsuza kadar sevgi ve saygı öğretmenlerim.

Ceyda Tüzüncam

Hazırlık 2/C

NIÇİN UYUŞTURUCU?

Geçenlerde akşam haberlerini izlerken kulaklarıma inanamadım. Son iki ay içinde tam 14 genç uyuşturucu yüzünden hayatını kaybetmişti. Gençlerin iki tanesi ise kurtuluş umutları kalmadığı için bilerek ve isteyerek aşırı dozla ölümü kendileri seçmişlerdi. Bunun üzerine bir ölçüde yardımcı olabileceğine inandığım bu yazıyı yazmaya başladım.

Benzer olaylara dikkatle baktığımda uzmanların gençlerde uyuşturucu kullanma yaşının 13-14'e kadar indiğini sürekli olarak vurgulandığını panik içinde farkettim. Anladığım kadarıyla bu illete bulaşmanın üç evresi var. Belâya batmanın ilk adımı, bu zehirin ne biçim bir şey olduğunu merak etmekle veya zayıf bir anında dertlerinden kurtulma isteğinin ağır basmasıyla başlıyor. Bu birinci evre, zararsız olduğunu düşünerek bira ve diğer alkollü içkileri artan bir sıklıkla içmek biçiminde de karşımıza çıkıyor. İkinci adım hepimizin kolayca tahmin edebileceği gibi "deneyelim, görelim" adımı. Gençleri denemeye iten etken genellikle yakın bir arkadaşın zorlaması ya da o arkadaşta duyulan hayranlık. Deneme eyleminden sonra üçüncü adım filan gelmiyor. Artık karşımızda uyuşturucunun esiri olmuş biri var. Daha sonra bu gencin etrafındakilerin bilinçli veya bilinçsiz olarak özendirilmesi geliyor. Ve buyrun felakete...

Duruma kısaca göz attıktan sonra, eğitimciler olarak bizim neler yapabileceğimize de değinmem gerektiğini düşünüyorum. Çocuklar, biz sizi seviyoruz. Aranızdan bazılarının ara sıra septik bir yaklaşımla "Bu hoca benden nefret ediyor" dediğini tahmin edebiliyorum. Ama öğretmenlik, bu "bazılarının" düşündüğünün aksine insanları ve özellikle de çocukları sevmeyenlerin yapabileceği bir meslek değil.

Aranızda kendini yalnız hissedenler olabilir. Bu durumda ailenizden, rehberlik bürosundan, biz öğretmenlerinizden veya arkadaşlarınızdan yardım isteyin. Bizim -en az benim- sorunlarınızı tümüyle çözmek gibi bir iddiamız olamaz, ama iyi birer dinleyici olmaya çalışıyoruz. Size uzanmaya hazır ellerin bulunduğunu unutmayın.

Gömlekleriniz, kravatlarınız, çoraplarınız, hırkalarınız, saçlarınız yönetmeliğe uygun olsa da olmasa da BİZ SİZİ SEVİYORUZ.

Ender Üstünel
Müdür Yardımcısı

SOSYAL ETKİNLİKLER... SOSYAL ETKİNLİKLER... SOSYAL ETKİNLİKLER...

ASKERİ MÜZE GEZİSİ - Mayıs 96

"Ordular, İlk hedefiniz Akdeniz'dir. İleri!"
(2 Eylül 1922)

Fatih Sultan Mehmet

Mehter Takımı Gösterisi

Ortaköy'de Çay Molası

SOSYAL ETKİNLİKLER... SOSYAL ETKİNLİKLER... SOSYAL ETKİNLİKLER...

PETİT PAIN - KERMES - Mayıs 96

KAFKAS EKİBİ :

Arda ERKAN

Erman ÇELEBİLER

Kerem SAĞ

Zeynep BATUR

Kerem ÜLUENGİN

Hale ÖZTÜRK

Evrım ATUN

Gözde BERME

BİR MUSİBET BİN NASİHATTAN İYİDİR

O zamanlar orta sondaydım. Biraz haşarı, dersleri hafife alan, dinlemeyen ve genelde kopya çeken bir öğrenciydim. Derslerde konuşur, dalga geçer ve bazen de uyurdum. İşte derslerim böyle geçirdi genelde. Notlarım kötü gelmeye başladığında, biraz da o zamanın not sistemine güvenerek, geçmiş seneleri örnek alarak, hiç umursamadan aynı şekilde devam ettim.

Bu arada Noel nedeniyle okul tatil olduğundan, arkadaşlarla beraber Uludağ'a gitmeye karar verdik. Çok güzel ve eğlenceli başlayan yolculuğumuz hiçbirimizin unutamayacağı bir şekilde sona erdi. Çok sevdiğimiz, neşe kaynağımız Kaan'ı inanılmaz bir şekilde kaybetmiştik. O artık aramızda yoktu, hepimiz şoktaydı. Apar topar geri döndük. Daha önce iki dedemi kaybetmişim fakat bu olayla gerçekten ölümün ne demek olduğunu anladığımı sanıyorum. Bu bana iyi bir ders oldu.

Artık okula dönmüştüm. Zaten kötü olan notlarım gün geçtikçe daha da kötüye gitmeye başlamıştı. Ben hala arkadaşımı kaybetmenin üzüntüsü, acısı ve şoku içerisindeydim. Ne bir sözlüye, ne de bir yazılıya çalışıyordum. Daha sonradan anladım ki bu biraz da bahaneydi çalışmamama.

Sene sonu geldiğinde durumum vahimdi. Tam dört önemli dersten kurula kalıyordum. Herkes geçeceğim söylüyor, sanki beni teselli ediyordu. Ben de iş işten geçtiği için son çare olarak bu sözlerle kulak astım.

Okul kapandıktan hemen sonra mezuniyetimiz yapıldı ve ben de kalacağımdan habersiz eğleniyordum. İşte kötü haber çok değil iki gün sonra gelmişti. Önce çok sevdiğim bir arkadaşımın ebediyen, daha sonra da diğerlerinden ayrılmak çok zor geldi bana. Ne yapacağımı bilemiyordum. Ne mutlu bana yanımda bana destek olan bir çok arkadaşım ve onlara maddi manevi zarar vermeme rağmen bana destek olan bir ailem var. Bu yüzden çok şanslıyım.

Üstüste gelen bu iki olay hayatımı çok etkiledi. Demek ki insanların doğruyu bulmasında başından geçen olayların çok büyük etkisi var. Bazen kendi kendime düşünüyorum "keşke bu olaylar hiç olmasa..." ama gerçek şu ki Saint Joseph'in en kötü öğrencisi olmamam ve aileme layık olmam bu sayede olmuştur.

Onur Sarıkelleoğlu

9/B

MODA'DA HERHANGİ BİR SABAH

Sonbahar yavaş yavaş yaklaşıyordu İstanbul'a. Kokusu ve sesi çoktan Anadolu yakasında duyulmaya başlamıştı. Sabahları tatlı bir serinlikle uyanıyordu artık İstanbul halkı. Martı çığlıkları yankılanıyordu sahil boyunca. Sabah güneşi Moda ahalisini henüz sıcak yataklarından ayırmamıştı.

Elele geçtik adını yeni ezberlemiş olduğum Bahariye'yi. Sık adımlarla ilerliyorduk. Annem beş dakikada bir saatine bakıyordu. Kocaman bir havuzun yanından geçtik, sokağın bittiği köşeden sola döndük. "İşte burası" dedi annem. Yüksek bir duvarın yanından yürüyorduk. Bu duvarı daha önce görsem, "Bir hapisaneye ait", veya "sahibi yalnızlığı seven bir köşkün duvarı" olduğuna inanırdım. Duvar yeşil bir kapıyla noktalandı. "Şen... Hayır, hayır... Saint Joseph'teyim artık... Etrafı sıra sıra ağaçlı yoldan yürüdük, balık dolu havuzun üstünde, ayakta duran bir adam heykeli dikkatimi çekti: " Kaç zamandır duruyor bu adam burada anne?" Hazırlık sınıflarına ait bahçeye girdik. İki yana ayrılmış öğrencilerin yüzünde sabaha karışan iki değişik renk vardı: Soldakiler sanki birşey bekliyormuş gibi sıkıntıda idiler. Aralarında konuşup gülüyorlar, zaman zaman erkekler birbirlerini itiyorlar. Sağdakiler ise benim gibi insancıklar; gözlerinde heyecan ve korku... Beyaz saçlı, kısa boylu bir amca zili çaldı ve sınıflara girdik.

16 Eylül 1996, gözlerimde uyku, Yine aynı kapıdan içeri girdim. Kalbim aynı hızla atmıyordu, gözlerim aynı korkuyu taşıyıyordu belki. Ama daha değişik bir duygu hissediyordum. Altı yılın, bir ögle teneffüsü gibi çabuk geçen altı Saint Joseph yılının bana kazandırdığı dostlukların, tadıydı bu nokta. Her pazartesi değişik düşünsem de, Saint Joseph hayatımı etkilemiş ve güzelliklerini hiç silinmeyen bir tebeşirle hatıra defterime yazmıştır.

İnanç Soyloğlu

9/B

AİLE OLMA ÖZLEMİ

Annemle babamı hep bir bütün olarak düşünürdüm. O zamanlar daha ilkokul bire yeni başlamıştım. Annemle babam ara sıra kavga ederlerdi ama hiç ayrılacakları aklıma gelmemişti. Küçüktüm ve bazı şeyleri anlayamıyordum. Kavga ettiklerinde nasıl olsa barışırılar diye düşünürdüm hep. Bir gün gelip de babamla ayrı evde yaşayacağımız aklımın ucundan bile geçmezdi...

Okula başlarken her çocuk gibi heyecanlıydım. Gün geçtikçe daha da çok sevmeye başlıyordum fakat annemle babamın kavgaları sıklaşmaya başlamıştı. Artık yavaş yavaş bir şeyler anlıyor, çok üzülüyordum. En sonunda annem bana ayrılacaklarını, babamın artık bizimle aynı evi paylaşmayacağını söyledi. Birkaç hafta onlarla konuşmadım, Okulda da kimseyle konuşmuyordum. Artık ödev yapmıyor, hiçbir şeyle ilgilenmiyordum. Eve gelir gelmez odama çekiliyor, yatağıma yatıp düşünüyordum. Ve bir gün, belki de onların ayrılmalarını önleyebileceğimi düşünerek odamı yaktım... Bu olaydan sonra hiçbir şeyin boşanmalarını engellemeyeceğini anladım. Annem her gün yanıma geliyor, benimle konuşmaya çalışıyordu; zamanla bazı şeyleri kabullenmeye başladım ve artık onlara o kadar da kızmıyordum.

Kimse anne ve babasının boşanmasını istemez şüphesiz. Aslında ben bir bakıma mutluyum. Babam haftanın bir günü beni ziyarete geliyor ve en azından şimdi gün gelir de bir çocuğum olursa, onu üzmemek için, annesiyle ne kadar anlaşmasam da boşanmamam gerektiğini biliyorum; çünkü bunun çocuğuma ne kadar üzüntü vereceğini biliyorum.

Sessiz Gemi
9/B

UZAK UFUKLAR

Hayat, herkes için yeterince ızdırap, korku ve yalanla doludur. İstisnasız hepimizin umut etmeye, hayal kurmaya ihtiyacı vardır. Ancak bu şekilde hayat bizim gibi zamanın esirlerine biraz daha kolay, biraz daha katlanılabilir gözükür. Ümitlerin, hayallerin tükendiği bir dünyada yaşamak, cennet bahçesinde yalnız yaşamak kadar ürkütücü bir hal alır. İnsanlar, geleceklelerini hayal ederek, yaşamlarını belli hedeflerin üzerine oturarak hayata bağlanırlar.

Herkesin ulaşmak istediği bir amacı vardır. Genç yaştan itibaren hepimiz kendimizi hedefimize yönelik geliştiririz. Kendi yolunuzu çizer o yönde en iyi olmak için durmadan kendimizi geliştirerek çalışırız.

Benim amacım kalıplaşmış, kimlik halini almış hedeflerden ziyade, ne olursam olayım, ne yaparsam yapayım en iyiyi başarabilmektir. Şu anda ne olmak istediğimi bilmemekten çok, olmak istediğim bir şeyin olmamam beni daha çok ürkütüyor.

Tek hedefim her şeyden önce, çevremizdeki tüm yüzeyselliği aşip; en derine, korkuların, acıların, mutlulukların kısacası insanların derinliklerine inebilecek düzeye ulaşmak. Günümüzde, özellikle gençlerin belirledikleri hedefler, geçimlerini sağlayabilecek, yaşamlarını kısıtlamayacak olan mesleklerdir. Ancak ne yazık ki, bir çok nedenden dolayı, büyük bir çoğunluk ya arzularının ya da yeteneklerinin dışındaki mesleklere kaymak zorunda kalmışlardır. Bu da günümüz gençliğinin hedeflerinden sapmalarına, başarmak istedikleri değil, kolay üstesinden gelebilecekleri belirli alanlarda yoğunlaşmalarına neden olmaktadır.

İtiraf etmem gerekir ki, ben de bu zavallı toplumun bir parçası olarak birçok arzumu gözardı etmek zorunda kalıyorum. Dinlemeyi öğrendiğim ilk zamanlardan beri, bir Yahya Kemal, bir Rimbaud gibi yazmaktan çok, kendim gibi yazıp, onun kadar başarılı olabilmektir. Belki bir gün gerçekten yazabilirim, ama bu hiç gerçekleşmese bile, hayat zaten yeterince sıkıcıyken elimden geleni yapmış olmanın mutluluğunu taşıyacağıma hiç süphem yok.

Sanem Ardalı
9/C

YILDIZLARA VARİŞ

İki çocuk vardı düşümde... Birinin yıldızlardan bir parçaydı gözleri. Diğeri yıldızlara adak adıyordu. Bir umuttu yıldızlar onun için. Mutluymdu biri. Diğeri ona hasretle bakıyordu. Biri salıncakta sallanıyor, gülüyor, eğleniyordu yaşlılarıyla. Diğeri simit satıyor; para kazanıyordu. Biri daha karşılaşmamıştı onlarla; bilmiyordu yaşamın zorluklarını; tüm yaşamı gülücükten ibaretti. Öteki ise baştan zor durumdaydı. O, doğduğunda başlamıştı para kazanmaya. Korku dolu gözleri; umutlarla parlıyordu.

Biri masal okunarak dalıyordu uykuya. Diğerinin uykudan bihaberdi gözleri. Gece çiçek satıyordu eğlence kapılarında. Ama biliyordu (!); bu zorluklar hiç bitmeyecek; yine de yolunu çizmeye kararlıydı. Düşlere dalmıyordu sabahtan akşama. Ama onlardı tüm yaşamı.

Düşlerle gerçekler içiçeydi yıldız çocukta. O, düşlediklerine sahipti. Mutlu bir evi, oyuncakları vardı yıldız çocuğun. Her şeye rağmen; tüm lüksüne rağmen iyi yürekliydi. Belki çocukluğuydu saf kalbinin nedeni; belki gelişmekte olan kişiliği... Belki yaşam biçimleri çok farklıydı bu iki ufaklığın, ama ikisi de çocuktu ve ikisinin de kalbi tertemizdi.

Parasızlık, yoksulluk değıştirmede onu. Yalnızlık bile, hiçbir şey alamadı kendiliğinden. O'nu ümitsizlik hiç acıtmadı.

Birgün, sokaklarla yüzleşti yıldız çocuk. Çıktı; yürümek istedi biraz. Yaşama ilk adımı attı, yedi yaşında. Mutsuzluktu; çıkıp başıboş yürümesinin nedeni. Hayatında ilk kez bu bilmediği kelime, onu kuyusuna çekmeyi başarmıştı. O, sevdiğinden uzaklaşmıştı. Bu, ölümle ilk tanışmasıydı. Doğduğundan beri yanından hiç ayırmadığı, oyuncağı kırıldığında hüznünü ilk anlattığı dostu gitmişti; tek kelimeyle terketmişti onu! "Sevgili köpeği"

Asla akıl erdiremedi başta. O'na güveniyordu. Söz vermişlerdi birbirlerine; sonsuzlukta ayıracak onları! Küçük kız düşündü; "Sonsuzluk mu yaklaşıyordu ne?" Bir anda sokağa attı kendini ve hızla koştı ağlayarak... Sanki içinde hala yaşayan biricigi çağırıyordu onu, ne kadar koşsa o kadar yaklaşıyordu ona. "Şu sokağa sapınca" diyordu kendine

Saptığı sokaklardan birinde umutlu gözleri solmuş, artık yıldızlara bile umutla bakamayan çocuk çarptı gözüne. Şusmuş, olacakları izliyordu, oysa biliyordu yıldız çocuk; olacaklar kendi elindeydi. Usulca eğilerek fısıldadı kulağına:

— Neyin Var?

Solmuş gözler etrafı aradı, arkasında beliren yıldız gözlere bakarak solgun yüzündeki kömür saçlarını kırmızı gözlerinden çekti, bir güven gülümsemesiyle derdini döktü; ilgi görmek istiyordu, onun suçu değildi yaşamak. Yıldız çocuk anlamıştı ne demek istediğini. En azından üzgün olduğunu sezdi ve ona tüm dostluğuyla elini uzatarak "gel" dedi, "seni benim dünyamla tanıştıracam". O'na parklarını, ufak, geçici mutluluklarını yaşadığı gizli köşelerini gezdirdi. Gözleri parlarken, ölümü anımsadı birden. Maceralarının tümünü köpeğiyle yaşamıştı. Ağlamaya başladı. Diğeri şaşırıldı bu kez de; böyle her şeye sahip olan biri nasıl olurdu da ağlayabilirdi ki?... Yine de onu anlamaya çalıştı. Yokluğun ne demek olduğunu bildirdi. İkisi de aydınlığın nerede olduğunu bilmiyor, birbirlerine uzak olmalarına karşın, her yolu deneyip yaklaşıyorlardı.

Onlar sevginin, güneşin çocuklarıydı. Büyüdüler, değışmediler, yaşlandılar yine değışmediler.

Çünkü onlar sevgiyle doğmuşlardı. Belki biri sevgiyle büyümemişti; ama onun hasretiyle yanıp tutuşurken, sevgi saçmayı öğrenmişti etrafına.

Onlar büyüdüler ve hedeflerine ulaştılar. Artık ikisinin de bir işi vardı. Hayalleri birlikte gerçekleştirdiler. Artık ikisi de profesördüler, hem de en sevdikleri dalda; SEVGİNİN OKULUNDA!

KÜLTÜR EDEBİYAT KOLU'NDAN DUYURU

Geçen yıl mayıs ayında Sait Faik'in Burgaz Ada'daki büstünün onarımı için Lise 1 sınıflardan altı milyon lira toplandı ve Ada Dostları Derneği'nin Büyükkada şubesindeki hesaba yatırıldı.

Ada Dostları Derneği Başkanı Sayın Perihan Ergun okulumuza bizzat gelerek bizlere teşekkür etti.

Kendisi ile görüşemediğim için bana bir mektup bırakmış, mektubunda şöyle diyordu.

«Öğrencilerinizi sanat ve kültüre bu denli yönlendirici eğitiminizin başarıyla devamını diliyorum

Evrensel öykücümüz Sait Faik'e bu duyarlılıkla yaklaşmanızı da beğeniyle karşılıyorum.

Okulunuzun adını heykelin yanındaki levhaya eklemeye çalışacağım. (Çünkü 11 Mayıs'ta çakılmıştı.)
Kültürümüz adına tekrar teşekkür ediyorum.»

31.5.1996

Perihan Ergun

Eylül başında Burgaz Ada'ya gittiğimde Perihan Hanım'ı ziyaret ettim. Bizleri (okul olarak) Burgaz Ada'ya mutlaka beklediğini belirtti.

Gönderdiğimiz ufak çaplı yardımın çok önemli bir anda imdâda yetiştiğini anlatarak sevincini dile getirdi.

Nurcan Pehlivanoğlu

Kültür Edebiyat ve Tören Kolu

Rehber Öğretmeni

Not: 23 Kasım 1996 Sait Faik'in 90'ıncı doğum günüdür. Sayın Perihan Ergun uzun ve yorucu bir çalışmanın ürünü olarak «Sait Faik Abasıyanık 90 Yaşında» adlı kitabını yayınladı. Sait Faik hayranlarına duyurulur.

«Edebi eserler, insanı yeni ve mesut, başka iyi ve güzel
bir dünyaya götürmeye yardım etmiyorsa neye yarar?»

SAİT FAİK

ÇOCUKLUK ARKADAŞIM

Bazı arkadaşlıklar vardır sonsuza kadar süren... Bazı arkadaşlıklar var ki sadece kalplerde bir anı olarak kalan... Bazı arkadaşlıklar vardır koşulların engellediği...

İnsanda, arkadaşlık kavramı gelişmeye, belirginleşmeye başladığı anda, arkadaşlar büyük önem kazanır ve ilk arkadaşlar çocukluk dönemindedir. Beraber oynanan, kavga edilip, sık sık küsülen ve çok geçmeden barışılan arkadaşlar, insanın hafızasında derin, unutulmaz izler bırakır. Çocukluğun getirdiği tüm saflıkla, art niyet olmadan kurulan sıcacık arkadaşlıklar.

Benim de böyle temiz duygularla sevdiğim bir çocukluk arkadaşım vardı. Vardı diyorum çünkü artık görüşemiyoruz. Onunla aynı yazlıkta otuyorduk. Yedi sekiz yaşlarından itibaren her yaz beraberdik. Kışları ise fazla görüşememize karşın sık sık ya telefonlaşırdık ya da mektuplaşırdık. Her şey çok güzeldi, ta ki geçen yazaya kadar.

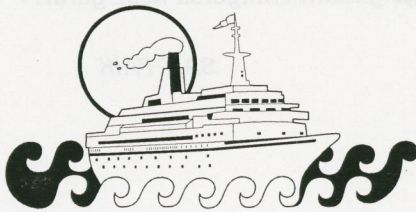
Yazlığa gittiğimde, ortalıkta görünmüyordu. Beni ne aradı, ne de sordu, merak edip telefon ettim. Çok işi olduğunu fazla dışarı çıkamadığını söyledi. Ben de onu özlediğim için evine ziyarete gittim. Kapıyı o açtı. Gördüğüm manzaraya inanmadım, o kapanmıştı. Bakışlarım eşarptan, uzun elbisesine kaydı. Şaşkınlığımı gizleyememiş olacağım ki, güldü ve her şeyi anlatacağını söyledi. Ama aslında anlatılacak pek fazla birşey yoktu. Ailesi onu karma okuldan alıp dini eğitim veren bir kız okuluna göndermişti. Ayrıca, yaşı gereği kapanması da zorunluydu. İşte hepsi bu kadardı. Onun için, sanki çok doğal ve basit bir şey gibi anlatıyordu.

Bir ara ona, bu yolu kendisinin mi, yoksa ailesinin baskısıyla mı seçtiğini sordum. Bana sonunda olması gerektiği gibi bir insan olduğunu, doğru yolu bulduğunu söylediği zaman kulaklarıma inanmadım. Bir insan bu kadar değişmezdi. Aradan topu topu dokuz ay geçmişti. Ama onun tüm davranışları, düşünce ve giyim tarzı değişmişti. Ailesinin tutucu olduğunu biliyordum ama bu denli baskıcı olduklarını hiç anlayamamıştım.

Yazın, üç ay boyunca iki kez görüştük. Artık ne beni arıyor, ne de soruyordu. Ben de onun için sadece üzülüyorum, ona acıyordum. Ve böylece çocukluk arkadaşım yalnızca kalbimde bir anı olarak kaldı.

Onun için hâlâ çok üzülüyorum. Zaman zaman aklıma geldikçe, onun yerinde olsaydım nasıl davranır, ne yapardım diye kendimi sorguluyorum. Bu olay çok önem verdiğim bir arkadaşlığın bitmesine yol açtı ise de, benim de ne kadar şanslı olduğumu anlamama yardımcı oldu.

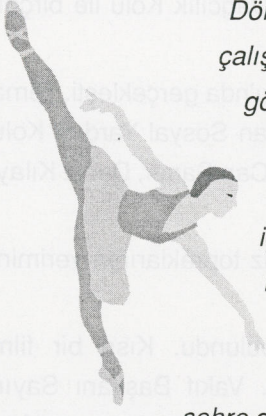
Ebru Ünver
9/B

*Bakakalırım giden geminin ardından;
Atamam kendimi denize, dünya güzel;
Serde erkeklik var, ağlıyamam*

ORHAN VELİ KANIK

CARMEN

Dört perdelik operanın öyküsü kısaca şöyle : "Sigara fabrikasında işçi olarak çalışan Carmen, arkadaşlarından bir kızı yaralamaktan tutuklanır ve hapisaneye götürülmesi için onbaşı Don Jose'ye teslim edilir. Yolda Carmen dişiliğini kullanarak onbaşığı, gece meyhanede buluşmak vaadiyle kandırıp kaçar. Kaçakçıların toplanma yeri olan meyhanede Carmen, kendisine yardım ettiği için hapse atılan Don Jose'yi dağlarda yaşamaya çağırır ve Don Jose bunu kabul eder. Bir süre sonra iki sevgilinin aşkı sönmeye başlar. Bu arada Carmen'in eski aşığı boğa güreşçisi Emillio ve Don Jose'nin nişanlısı da olaylara karışırlar. Carmen dağlarda yaşadığı hayattan sıkılmış Emillio ile şehre dönmek istemektedir. Carmen annesinin rahatsızlığından dolayı köyüne gitmiş olan Don Jose'nin yokluğundan faydalanıp Emillio ile kente dönmüştür. Öykü Don Jose'nin Carmen'i Sevilla kentindeki bir boğa güreşinde aşkını reddetmesi üzerine kalbinden bıçaklayarak Carmen'i öldürmesiyle biter.

Carmen, Yekta Kara'nın sahneye koyduğu son derece kaliteli, zengin dekoruyla, başarılı koreografisiyle kişiyi gerçekten Sevilla kentinde bir fabrikaya, oradan bir meyhaneye, ardından dağın tepesinde bir kaçakçı çetesine ve finalde o muhteşem aryanın sonunda kopan alkış tufanıyla salona getiren bir sanat şaheseri. Yekta Kara, İstanbul Devlet Opera ve Balesi'ne yeniden büyük bir hizmet yapmış. Oyun gerek müzikalitesiyle gerek seyircisiyle son derece kaliteli. Haftanın her günü son derece kalabalık olduğunu görmek beni hem sevindirdi hem de duygulandırdı. Hepinize bu güzel eseri görmenizi tavsiye ederim.

Hande Ovacık

11/C

4 - 5 Ocak tarihlerinde Uludağ'da yapılan
Alp Disiplini Kapak Yarışlarında 9/B sınıfından
Bora Kiper İstanbul Bölge Birincisi olmuştur.

Başarılarının devamını dileriz.

TEMA VAKFI

Bu yıl, okulumuzun eğitsel kollarından Sosyal Yardım Kolu, Çevre ve Dağcılık Kolu ile birçok ortak faaliyette bulunmaktadır.

Bu faaliyetlerden biri de 26. Kasım. 1996 günü Lütfi Kırdar Kongre Sarayı'nda gerçekleşti. Tema Vakfının düzenlediği Erozyonla Mücadele Haftası açılış törenine okulumuzdan Sosyal Yardım Kolu rehber öğretmeni Sayın Müberra Demirel'le birlikte okulumuz öğrencilerinden Can Saner, Deniz Kılav, Levent Gürel ve Evren Çağdaş katıldı.

Tema Vakfı, umulandan çok daha kısa bir süre içinde büyümüş, ülkemiz topraklarının verimini yitirmemesi için çalışan, Türkiye'nin sayılı büyük vakıflarından biridir.

Yapılan törende Cumhurbaşkanı Sayın Süleyman Demirel hazır bulundu. Kısa bir film gösterisiyle başlayan program yavru Tema'cılarının şarkıları ile devam etti. Vakıf Başkanı Sayın Hayrettin Karaca, Vakıf Başkan Vekili Sayın Mithat Gökyiğit ve diğer konuşmacılar yaptıkları konuşmalarda Tema Vakfı'nın amaçlarından ve gerçekleştirdikleri projelerden bahsettiler. Bu konuşmalardan sonra, Sayın Süleyman Demirel kürsüde yerini aldı ve kısa bir konuşma yaptı. Ödül töreni ile devam eden programın sonunda okulumuz öğrencilerinden Evren Çağdaş, Sayın Süleyman Demirel'e Mera Kanunu'nun yürürlüğe girmesini desteklemek için okulumuz tarafından toplanan imzaları takdim etti.

Ayrıca hafta nedeniyle Türkiye genelinde üniversite ve valiliklerce çeşitli etkinlikler düzenlendi.

Biz de gençler olarak Tema Vakfı'nın mücadelesini destekliyoruz, her etkinliğine katılmak istiyoruz ve Türkiye Çöl Olmasın diyoruz.

Levent Gürel
8/B

*Her şeyi süpürebilirsiniz
Ama SONBAHAR'ı asla!...*

ÖZDEMİR ASAF

JUST A BAD DREAM

The scene takes place in the early twentieth century in New York. It was a stormy February night. The man came off with a letter in his hand to give to John. John was living alone with his lizard in a one-room apartment. He had a weird personality, he had no friends, just his girlfriend Julia and she was the purpose of his life. John was waiting anxiously for this letter. Because someone had called and told him that he had to give him something which was urgent. John took the letter with fear because he knew that something unusual was going on. As soon as he got the letter his hands started to tremble and dropped the letter down. He was shocked because Julia, his girlfriend and his future wife, was kidnapped. He was going out with her for three years and finally, they decided to get married. John was a serious man and also he was very jealous, because he was obsessed with her. That is why he was always getting trouble with certain people who wanted to talk with her. Julia was very attractive and charming so everyone would like to talk to her.

Quickly he called a taxi and went to Julia's house. She wasn't there and the house was messed up. Suddenly the telephone rang. He lifted the receiver with doubt. First he thought about Julia. Unfortunately it was the man who kidnapped Julia. John was enraged. As soon as the man started to talk, his voice became similar to John. It was just his father's voice. But his father was dead, so it couldn't be him. "I want ransom" said the man and added; "If you call the police, the girl is dead". John wanted to speak with her but the man did not let him talk to her. He could only hear her crying and crying. John was full of wrath, his big eyes started to get smaller. He started to think about the ransom because he had to find it until Friday and the day was Wednesday. He slept for a while with Julia in his mind. He was woken up by Julia's alarm clock which was a gift from him to her. It was almost 2 : 30 noon so he had to go to the bank for the ransom. He quickly dressed and left the apartment. While he was walking down the street he noticed that someone was watching him. When he stopped the woman stopped too. It was so weird because the woman was just like his mother. As soon as he entered the bank the old lady stopped following him. At the bank he pulled out all his money for the ransom. Then he noticed again that the banker just looked like his brother. He couldn't believe his eyes. He thought that he started to see hallucination. It was so hard for him to be without his family. His family died in a car accident. After the accident he lived alone for two years and became an alcoholic. And then he met Julia. She helped him to get back to world. Therefore it was very difficult for him to be alone. He left the bank and went to a cafe for eating something. But there, he couldn't eat anything because he couldn't stop thinking about her. After eating almost nothing he went out for going back to Julia's house. At the street, while he was walking, a dog came and bit him at the leg. John started running, his leg was hurting but he didn't care about his leg and kept running until he noticed that there was nothing behind him. After a long chase he arrived at Julia's house. He sat for while and then called the office. He told them that he was sick so couldn't come to work. After he hung up the phone he lay on then couch and over slept. When he woke up it was 3 : 30 p.m. Thursday. He was expecting to find Julia close to him but the only thing that he found was the rough skin of his lizard. He stoop up and went to the kitchen to drink some milk. Then he noticed that lizard was lying there. So he couldn't be at Julia's house. Suddenly the telephone rang. John answered the phone and it was Julia. He was stunned because he wasn't expecting her. John was totally confused. Was it true or was it a dream? But it was very blissful for him to hear her voice again. "It was just a nightmare" John thought himself and continued to talk with her like her like he was never talked with her for years.

Ali Atalık

10/C

EDUCATION AS A HUMAN RIGHT

The concept of Human rights emerged because of the demand to protect human values against pressure, mistreatment, exploitation and all kinds of natural forces. Although the roots of Human rights go back to ancient Greek and Roman philosophy, it has entered the common language, after the formation of United Nations, with the Universal Declaration of Human Rights in 1948.

Education is one of the many human rights that unfortunately most people are not able to utilise. Even in the 20th century, there are many problems concerning human beings. Most of them exist due to lack of education.

Article 26 of Universal declaration of Human Rights is as follows: (Universal of Minnesota - Human Rights Library)

1 – Everyone has the right to education. Education shall be free, at least in the elementary and fundamental stages. Elementary education shall be compulsory. Technical and professional education shall be made generally available and higher education be equally accessible to all on the basis of merit.

2 – Education shall be directed to the full development of the human personality and to the development of the human personality and to the strengthening of respect for human rights and fundamental freedoms. It shall promote understanding, tolerance and friendship among all nations, racial or religious groups, and shall further the activities of the United Nations for the maintenance of peace.

3 – Parents have a prior right to choose the kind of education that shall be given to their children.

On the other hand nearly half of the people living on this planet are not in a position to read and understand in their native language, therefore not able to realise that they are entitled to such a right. Unfortunately, in order to understand and apply all human rights, one is dependant on this particular right, the right of receiving education. It can be said that education is the key to the doors of all rights for the individual, for the society and for the nation. What is the of freedom of speech if you haven't got anything to tell? If the right of education is not used by people of denied to someone, the principle of equality between human beings will be shaken at its roots.

Aylin Sökmen

10/B

DEVINETTE

Erdem Atilla Hz. 1A

PORTRAIT

On connaît bien le chanteur
L'homme est très différent
C'est un chanteur américain, très populaire
Il est né le jeudi 8 janvier 1935
Il est marié
Il habite une villa et il a une belle moto

Il est "le roi du rock'n roll"
Il est haut de taille et très beau
Il joue très bien de la guitare
Il est très célèbre dans le monde entier
Il est mort le 10 septembre 1977.
Qui est-ce?

Réponse: C'est Elvis PRESLEY

LES NOUVEAUX HORIZONS ET L'INDIVIDU

Une petite fille, accablée de peur et courageuse à la fois, court dans la grande et menaçante forêt. Elle ne sait vers où aller. Elle sait qu'elle doit sortir du labyrinthe; mais comment? elle court, elle court, elle court... pendant des heures et des heures. Enfin, découvrant une porte assez grande, elle l'ouvre. Et voilà, une lumière brillante devant elle qui l'éblouit. Ayant traversé cette lumière, elle vole maintenant parmi les nuages blancs et propres; mais qu'est-ce qui se passe en bas? La fumée tachée de la grande ville va-t-elle salir ces nuages? Le sang couvrant partout va-t-il souiller cette blancheur?

Nous vivons dans un monde où tout est trempé d'incertitude. On regarde à droite et voit des merveilles, on regarde à gauche et distingue des événements qui sont en train de souiller ces merveilles. En observant son environnement, l'homme ne sait plus comment se comporter face à son merveilleux univers qui est de plus en plus menacé.

Le grand paradoxe de notre époque s'identifie par ses avantages et ses désavantages. La technologie se développe régulièrement de jour en jour; elle offre des facilités à la vie humaine et des nouveaux horizons qui nous font rêver pour améliorer le monde. L'invention de l'ordinateur a assuré l'obtention plus rapide des informations. Grâce aux réseaux de communication, le monde est devenu plus petit. On peut apprendre ce qui se passe à l'autre bout du monde en une minute... même en une seconde. On peut envoyer un message à une personne et quelle que soit la place où elle se trouve, elle l'apprend en une seconde. Quand on compare tous ces développements avec ceux du passé, nous avons l'impression d'être entrés sous une certaine magie. Mais ce n'est pas la fiction. C'est le succès du cerveau humain. Plus l'homme pense, plus il crée des moyens devenant immédiatement nécessaires à l'humanité.

Mais la médaille a son revers. On ne peut pas oublier les côtés négatifs et inconséquents de certains progrès. Accompagnée de ses avantages, la technologie développée a apporté aussi la déshumanisation. L'homme a perdu ses sentiments et il est devenu l'objet du mécanisme accablant, mais comment cela s'est-il produit? On sait bien la vie dans les grandes villes. Les gens sont toujours pressés, aliénés par leurs travaux, par la vie dans la société. Ils ont des responsabilités, des tâches à accomplir; l'air sérieux et sévère de la ville les noie. A mesure qu'ils adoptent les mêmes habitudes chaque jour, ils se soumettent totalement à ce rythme et ils deviennent des robots. L'homme n'a qu'un souci dans la tête: c'est son travail. Cela apporte le désir de gagner plus d'argent, ce qui augmente le nombre de ses ambitions. A la poursuite de ses ambitions, chacun pense à son intérêt personnel; cela se reflète aussi dans les relations sociales. L'homme est entouré d'un mur d'hypocrisie qui est très difficile à démolir. En pensant à ses ambitions vastes, il perd sa sensibilité et sa sentimentalité. Il ne sent plus, il fait seulement ce que la société lui ordonne de faire.

On sait très bien aussi qu'on est entouré d'actes de violence. A cause du sang qu'il voit chaque jour, l'homme est devenu indifférent; des accidents, des crimes, des guerres partout ont inspiré à l'homme une certaine sévérité et une froideur. On bombarde un endroit et une personne qui est assez loin de ce lieu le visionne au même moment sur l'écran. Combien c'est nuisible à la psychologie humaine! L'homme maintenant ne sent pas beaucoup de choses envers celui qui meurt à cause des fantaisies des temps modernes. La raison n'est pas complexe: c'est parce que l'homme contemporain est un "habitué".

Nous vivons dans un ordre de la "liberté"; mais est-ce qu'il ya vraiment une liberté dans les cerveaux? Un poète peut s'exiler parce qu'il défend une pensée qui est contre l'ordre social, il est écrasé et exclu par la société. La masse lui impose des idéologies qui ne peuvent pas être détruites facilement. Bien sûr qu'il faut obéir à certaines lois puisqu'on a accepté la vie sociale; mais l'individu doit aussi avoir ses propres pensées. Il ne doit pas être considéré comme coupable de les avoir déclarées. C'est une injustice contre la vraie liberté.

Voilà certaines des contradictions de notre temps. Moi, malgré tout, je préfère vivre dans notre époque; on apprend comment se comporter en voyant les maux et les injustices. Petit à petit, on devient sévère et intolérant face aux malheurs. Mais ce qui est important, c'est de ne pas oublier d'aimer; il ne faut pas perdre la sentimentalité malgré toutes les contradictions. Il faut construire un lien entre le coeur et la raison. D'après moi, cette époque est préférable malgré toutes ces difficultés; l'homme est toujours en train de s'améliorer en critiquant ses grandes erreurs. L'homme pensant est à la recherche des biens absolus; j'ai confiance en lui. L'important, c'est de ne pas se perdre et de ne pas perdre son courage, son espoir dans ce rythme prodigieux.

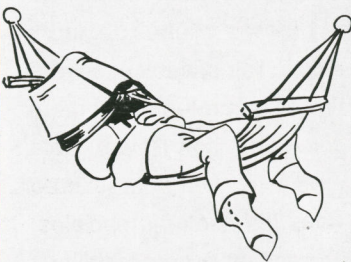
Başak Yücel

10/B

L'AMOUR DU TRAVAIL

Si l'être humain fait son travail suivant ses moyens et ses capacités, il mène une vraie vie et il se sent libre.

Pour avoir un échange entre le travail et le travailleur, il faut éviter l'imitation et marquer son passage sur terre. Pendant notre vie, il faut juger nos capacités d'après notre travail. Certains qualités et défauts, comme être travailleur, audacieux, reconnaissant, égoïste, méfiant, confiant, ingrat, se montrent pendant que nous exerçons notre travail. Celui qui exerce son travail avec plaisir peut le perfectionner par l'étude, la connaissance ou la pratique. Il apprend à être plus prudent, plus méticuleux, plus minutieux et soigneux. Quand on travaille avec plaisir, on a beaucoup plus envie de travailler dans le but d'obtenir un bon résultat. On se sent heureux, on insiste sur les détails, on a toujours envie de créer de nouveaux projets. Il faut travailler et prendre de la peine. Il faut se lancer au fond pour réussir, c'est le fond qui manque le plus souvent. Les êtres humains cèdent à la facilité. Pour avoir le goût du travail, il faut réagir, lutter et marquer son passage sur terre. Ce qu'on fait avec volonté, avec plaisir, même s'il ne vaut pas grand chose on ne perd pas son temps car la beauté est relative; il existe des travaux qui nous déçoivent, mais d'autres peuvent les trouver utiles et beaux.

Le travail éloigne de nous trois maux:

L'ennui, le vice et l'alcoolisme.

Ebru Karaman

8/A

LA LAÏCITÉ

Suivant une considération assez générale, la laïcité est la conception qui sépare l'objet religieux de l'objet politique et organise ainsi une société où les individus recourent à la raison et à l'objectivité.

Etant une assurance de la démocratie, la laïcité comprend dans son concept l'image d'une société individualiste et égalitaire. Dans la réalité quotidienne de la vie, l'individu qui a été limité par des phénomènes sectaires, qui était démuné de ses choix par la société, a témoigné le repli sentimental. Avec la recherche de l'émancipation dans ce domaine, l'individu a cassé le tabou et a gagné ses capacités d'autonomie. Cette période de transition a créé "l'individu d'aujourd'hui", tenant absolument à son autonomie, orientant sa vie en fonction de sa libre pensée à l'égard des principes de la laïcité qui fonde une communauté mentalement différente de celle d'autrefois.

Et plus particulièrement ce qui est différent c'est la place de l'individu par rapport aux principes et aux dogmes religieux et aussi à ceux de la morale. Dans les sociétés traditionnelles, la religion précède l'individu c'est à dire l'individu se réfugie dans la religion et y trouve ses mobiles.

Dans un tel état, l'individu est obligé de définir ses valeurs sociales comme par exemple celles de son éducation, de ses moeurs, de son mode de vie, de pensée, d'habillement, de ses loisirs... et aussi celles du système économique suivant les règles religieuses. Un tel système qui oriente totalement, la mystique religieuse ne peut être suivie que par un désordre ou par le déclin car les lois religieuses adoptées pour organiser la vie quotidienne n'acceptent pas et même condamnent les idées contemporaines qui se situent en dehors des livres sacrés.

Dans un régime démocratique, tout ce qui peut être considéré complexité, devient possibilité, parce que la démocratie est un régime qui est fondé sur la discussion pour trouver des solutions aux situations complexes; ses lois respectent la confirmation du naturel car c'est le bon sens et la raison qui gouvernent.

S'il faut jeter un coup d'oeil aux histoires des états civils, on peut constater nettement que le passage à l'état démocratique n'a pas pu se réaliser facilement: il a fallu du génie et de la volonté pour convaincre le peuple des biens de la laïcité.

Sur ce sujet, nous les Turcs, nous devons avoir conscience d'être fiers pour la raison que nous avons été orientés par le grand Turc Atatürk. Grâce à ses réformes et à ses révolutions qui sont essentiellement inspirées des tendances laïques, la nation Turque a été réhabilitée et a effacé son image d'"homme malade agonisant", image héritée de l'Empire Ottoman, en atteignant le niveau des communautés les plus civilisées.

Pour pouvoir à nos besoins existentiels, pour bien entretenir notre existence, il faut atteindre la conscience que la démocratie n'est point et ne sera point non plus un droit divin dont pourront abuser à chaque citoyen certains particuliers. Nous devons absolument protéger ce régime contre les hostilités qui essayent de la décrédibiliser; sinon, malheureusement une nouvelle lutte existentielle va recommencer, et elle va déstabiliser de sa part la situation économique du pays.

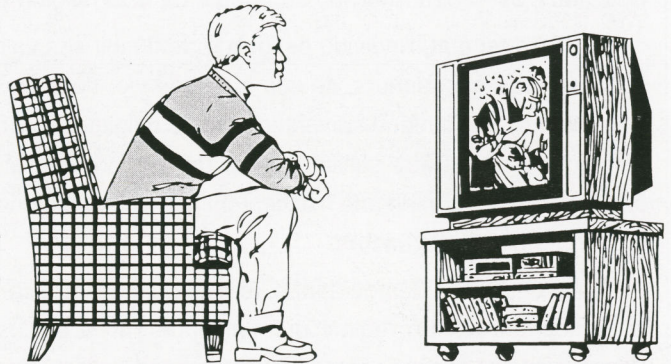
Burcu Öndeş

10/B

LES EFFETS DE LA "TÉLÉ-VIOLENCE"

Le média a une grande importance dans notre vie sociale, et en particulier la télévision joue un rôle capital étant donné qu'elle est regardée par des millions appartenant à des cultures différentes. Les journaux sont seulement lus par des jeunes ou par des adultes, et le nombre de lecteur est relativement moins important que le nombre de téléspectateurs. Par conséquent, je vais essayer d'examiner l'effet de la violence à la télévision sur les très jeunes, âgés de trois à huit ans. Ceux-ci sont particulièrement vulnérables et exposés aux influences de la télévision. Comme les enfants d'aujourd'hui seront les adultes de demain, il est nécessaire de surveiller et protéger ces générations.

Essayons de voir comment ces adultes de demain peuvent être implacablement influencés par la violence de l'écran. Les enfants ne peuvent pas très bien comprendre ce qu'ils suivent à la télévision et ne peuvent pas différencier la réalité de la fantaisie. Ils manquent d'expérience et de jugement pour évaluer ce qu'ils voient. C'est la raison pour laquelle, même si l'agresseur est un policier ou un soldat, ils peuvent percevoir seulement l'acte de violence et ne peuvent pas apprécier l'objectif de cette agression. Ce qu'ils vont retenir et mémoriser sera l'acte achevé par l'intermédiaire de la violence. Il ne faut pas ignorer que l'imitation est un comportement commun aux enfants; nous pouvons facilement en conclure que cette violence sera adoptée et utilisée un jour par eux. Cet effet préoccupe déjà un nombre considérable de pédagogues et de parents.

Plus la quantité d'exposition de ces jeunes enfants aux actes violents à la télévision sera élevée plus ils seront profondément influencés. Par conséquent, nous, les adolescents et les adultes devons empêcher ces enfants naïfs le plus possible de regarder les programmes qui contiennent des actes de violence. En même temps, je pense que c'est aussi dans le devoir de tout gouvernement d'apporter des mesures pour interdire ces émissions dépravantes qui provoquent une corruption spirituelle et morale. La pollution dans l'âme d'une société laisse des traces très longtemps irrémédiables.

Aslı Karaduman

"Quand la vérité est libre, et l'erreur aussi, ce n'est pas l'erreur qui triomphe."

Jean Barois

L'INDIVIDU

L'homme, c'est celui qui arrive dans le monde avec son bagage d'hérités transmis au cours des siècles par ses ancêtres. C'est un être unique qui ne peut ressembler à personne d'autre dans la société. Cette propriété lui donnera peut-être la chance de vivre aussi bien dans l'histoire de l'humanité.

A ces données génétiques s'ajoutent ce qu'il reçoit de la société, de sa famille, de l'école, de ses amis, de ses collègues. Mais même les idées les plus répandues auront des échos différents dans l'esprit de chacun parce que la force vitale de l'individu le pousse à réaliser une personnalité qui ne saura être la copie d'aucun autre particulier. Cette volonté de pouvoir atteindre le meilleur de lui-même n'est possible qu'avec l'espace et les faveurs de la liberté.

La liberté est une nécessité pour chacun en vue de réaliser sa personnalité. L'usine produit des marchandises toutes semblables entre elles mais ni les écoles, ni la société ne peuvent être des usines car chaque individu prend dans ce milieu ce dont il a besoin et ce qui est conforme à son esprit et à ses aspirations. On peut partager les mêmes connaissances mais on ne peut pas penser suivant les mêmes formules car chaque individu est unique et porte la marque de cette singularité qui le rend caractéristique dans la masse.

L'individu sent assez sa qualité d'"être unique" et d'avoir une seule vie à vivre. Ainsi il veut défendre sa personnalité, veiller attentivement à l'épanouissement de son être mais la masse n'aime pas les exceptions: celui qui ne ressemble pas aux autres est souvent détruit et exclu. Dans la masse, il n'y a pas de place ni pour le faible, ni pour le trop intelligent qui s'oppose aux idées communes. Des hommes moyens tâchent d'égaliser le reste de la population. Pour eux, l'homme est un élément du grand ensemble, et il doit suivre le mouvement commun comme tout le monde. Réclamer quelque chose de plus est une faute grave. Donc, celui qui veut être unique doit faire face à des difficultés.

Il découle de tout cela que le but de l'homme pour mériter son attribut; c'est de rester fidèle à soi-même, à ses propres idées et ne rien accepter ni sous l'oppression accablante ni suivant le consentement de la majorité afin de pouvoir inspirer aux autres un droit de regard original.

Aylin Sökmen

10/B

DEVINETTE

Metin Pardo Hz. 1A

PORTRAIT

Le jeune homme est un footballeur très célèbre. Il joue dans le club de Galatasaray. Il porte le numéro neuf. Il a 24 ans. Il est grand. Il aime beaucoup les enfants. Il est allé en Italie au football club de Turin. Et maintenant c'est un joueur génial en Turquie.

Qui est-ce?

Réponse: C'est Hakan ŞÜKRÜ

LES LACUNES DU MÉDIA

Dès sa naissance, le média a pris sa place dans la société. Une place assez importante d'ailleurs puisqu'il complète l'anneau manquant de la chaîne de communication. Avec la technologie croissante, le média, lui aussi, s'est développé d'une manière prodigieuse. Malheureusement ce développement prit la forme d'une mutation plutôt mauvaise. Au lieu d'assurer l'idéale information de l'individu, il plaça son énergie à le rendre esclave. De nos jours le rôle du média dans l'information est discutable.

Il est vrai qu'à sa première apparition, le média était une "grand découverte" puisqu'il allait enfin aider la communication pour qu'elle s'améliore. "Etre au courant de tout ce qui se passe dans le monde entier"!.. ce fut un projet fantastique. L'individu avait confiance en ce que racontaient les journaux, croyait aux nouvelles qu'il suivait à la radio et à l'écran. C'était un échange réciproque car toute information répondait aux besoins de l'individu. Malheureusement le média n'a pu préserver la bonne place qu'il s'est taillée dans les débuts de sa carrière des temps modernes.

De nos jours personne ne peut ignorer son importance. Il suffit de jeter un coup d'oeil par les portes entrouvertes: au moins un poste de télévision par maison, une radio, et plusieurs produits de la presse: journaux, catalogues s'adressant à tout âge et à tout genre de culture. Bref, le média-sous toutes ses formes-est devenu indispensable. Mais voilà qu'intervient une question: accomplit-il son devoir? Ce n'est pas sûr, il est devenu un moyen accablant de lavage de cerveau. Beaucoup de gens sont esclaves de la "télé" qu'ils considèrent comme une source intarissable d'amusement, de passe-temps et même parfois comme un ami. Le nombre de chaînes a augmenté avec une vitesse plutôt effrayante. Les programmes sont faits de manière à attirer l'attention des spectateurs. La qualité tombe au deuxième plan et même, parfois, disparaît totalement. Et ils ont gagné une telle confiance-qui vient d'on ne sait où-dont personne n'a l'idée de se plaindre. Notre cerveau programmé, nos sens-presque tués, notre liberté limitée, ils n'ont plus qu'à passer à l'attaque. Nous ne sommes plus que de simples objets qui servons à leur faire gagner de l'argent. Quant à la presse, elle n'en mérite pas mieux. Poussée par l'envie de "conquérir" et ensuite de "gagner beaucoup", elle aussi recourt à tous les coups bas et répugnants. Seule la radio a gardé son "innocence" et sa dignité, mais je dirais partiellement... Si nous l'examinons attentivement, il ne sera pas difficile de voir que nous sommes opprimés aussi par elle suivant certaines émissions: le DJ nous fait écouter les chansons qu'il choisit, les événements absurdes qu'il juge intéressants, les histoires qu'il trouve drôles... Et nous voilà objet de leur goût...

Le média prend de plus en plus une apparence dangereuse puisqu'il nous blesse moralement. Elle atteint l'individu par son côté faible: ses sens. Il a même commencé à négliger les droits de l'homme. Personne ne s'en aperçoit, ceux qui le remarquent préfèrent se taire en général. La valeur du média tend à devenir douteuse. C'est un puits économique dans lequel tout le monde tombe. Quelle en peut être la solution? Je ne suis pas pour la censure qui est une des formes de la violence même si elle est atténuée. Il faudrait plutôt rappeler au média son devoir qui est d'établir la communication et non de transformer les hommes en robots; d'autre part il est indispensable d'inviter l'individu à reprendre son initiative et le persuader à regagner et à réhabiliter la dynamique de ses sens. Et surtout convaincre les deux côtés à s'écarter de la plus grande inconséquence: L'INDIFFÉRENCE...

Zeynep Ergin

10/B

UNE VISITE INOUBLIABLE

Le 20 novembre 1996 était un jour très impressionnant et émouvant pour les élèves de 8/A.

Du matin jusqu'à la fin de la troisième période, nous nous sommes efforcés de nous concentrer, mais en vain... Enfin l'heure du départ est arrivée, nous étions en route pour la Maison de Retraite des professeurs. (à Koşuyolu). Chaque élève avait apporté un pot de fleurs.

Dans la salle où ils nous ont reçus, nous étions très émus, nous sentions un bonheur étrange, et nous n'osions pas parler, nous leur avons offert timidement les fleurs que nous avions apportées. Un silence absolu régnait dans la salle, on cherchait quelque chose à dire mais nous sentions les paroles se perdre dans notre bouche. Il y avait une ambiance que nous ne pouvions pas définir, même nous, nous étions étonnés de notre silence étrange... Soudain un infirmier nous a proposé de rendre visite aux professeurs qui ne pouvaient pas sortir de leur lit, nous

l'avons suivi. Nous avons parlé avec eux dans leur chambre. Quand nous sommes revenus à la salle, ils y étaient beaucoup plus nombreux. Ils ont parlé de leurs souvenirs de leurs activités. L'émotion était grande, ils nous ont proposé de montrer nos talents: nous avons chanté des chansons françaises et turques. Ils ont participé à nos chansons, les deux générations n'ont formé qu'une seule voix.

Cette visite nous a permis d'apprendre beaucoup de choses: la culture aide les gens à surmonter les difficultés et à s'éloigner de la solitude. Les professeurs retraités étaient heureux d'être là, de partager le même milieu, peut-être aussi le même sort...

En sortant nous nous sommes dit que nous devons profiter de leurs expériences, de leurs connaissances. Nous leur avons promis de revenir au printemps.

Chers professeurs de "Koşuyolu Öğretmen Huzur Evi", nous ne vous oublierons jamais. Nous sommes heureux et fiers de vous connaître.

Au nom de tous les élèves de 8/A,

Ece Baykal

LA JEUNESSE PERDUE?!!

La jeunesse d'aujourd'hui a peut-être plus de chance dans plusieurs domaines que la génération précédente, mais les problèmes qui l'attendent sont plus grands. Aujourd'hui, personne ne parle des enfants en fleurs des années 60, qui par leur énergie et par leur envie de vivre donnaient l'espoir de changer quelque chose en ce monde. Maintenant, on parle plutôt d'une "Jeunesse Perdue". Mais quelles sont les causes qui ont fait qu'on nous qualifie d'un attribut si horrible?

Tout d'abord, on doit parler des problèmes économiques: Dans tous les pays du monde les conditions sociales se sont aggravées. Personne n'offre aujourd'hui un poste à celui qui n'a aucune qualification par rapport à ses concurrents. Et cette situation influence directement la jeunesse car les patrons préfèrent généralement aux jeunes ceux qui sont expérimentés. Ces problèmes économiques poussent alors la jeunesse plus ou moins vers une indifférence envers les événements socio-politiques. Car au premier plan, gagner sa vie est plus important que changer le monde. D'autre part, je pense qu'une des causes de cette indifférence est la culture hégémonique créée surtout par le progrès technique, et par la tendance à la monde des derniers jours: "la globalisation". Du Japon au Brésil, tous les jeunes suivent MTV, mangent du fastfood dans les Mc Donalds et boivent du Coca Cola.

Dans notre pays, nous avons des problèmes communs avec les jeunes d'autres pays, mais en plus, on nous accuse souvent de ne pas nous intéresser aux problèmes du pays, et surtout, d'être égoïstes.

Avec une population qui atteint à 65 millions d'habitants la Turquie est le pays qui possède la population la plus jeune de l'Europe. C'est bien naturel qu'une masse si grande souffre aussi des graves problèmes. Mais malgré cela, dans notre pays, la jeunesse n'est rappelée par l'Etat que pendant les cérémonies de 19 Mai.

Nos problèmes sont grands: en Europe, nous sommes le seul pays qui n'ait pas encore adopté l'enseignement obligatoire de 8 ans. D'autre part, pendant toute notre période d'éducation, nous sommes dans un état de concurrence. Et si à la fin, nous avons la chance d'entrer à l'Université après avoir écarté plus d'un million de candidats, les problèmes ne sont pas encore résolus, car cette fois-ci, ce n'est pas sûr que nous puissions trouver du travail.

D' autre part, dans notre pays, le fossé entre la classe riche et la classe pauvre s'est effroyablement creusé. C'est le signe d'une polarisation dangereuse parmi les jeunes. Insatisfaits par la situation sociale, les uns se donnent aux divertissements chers et abusifs, et aux drogues avec une indifférence aux problèmes du pays; les autres se dirigent vers les idéologies extrémistes avec la rancune de leur condition sociale. Et l'ambiance politique du pays ne fait qu'aggraver les problèmes et qu'augmenter le découragement, et sème un pessimisme.

On nous accuse souvent d'être indifférents aux événements socio-politiques. D'après moi, le problème essentiel, c'est que depuis une quinzaine d'années, la jeunesse ne s'intéresse pas d'une manière rationnelle aux situations dont dépend son avenir : est-elle découragée par les inconséquences déjà vécues?...

Cependant, je crois bien que nous vivons aujourd'hui une période de transition, et que nous allons réussir à nous affranchir de ces conditions défavorables. Même si nous ne pouvons pas le réaliser, nos enfants verront les beaux jours, car la jeunesse est la force motrice de la société; malgré tout, la jeunesse donne de l'espoir pour le futur, car elle est dotée d'une énergie et d'une dynamique capables de produire des miracles.

Yeşim İnce

10/B

LES VOYAGEURS DE CAR

“Passagers à destination d’Istanbul, votre car part dans quinze minutes. Soyez prêts, s’il vous plaît”.

Madame Perihan était déjà prête. “Si je suis en retard, je manquerai le car” pensa-t-elle et à cause de cette pensée elle n’était pas descendue du car depuis qu’elle était arrivée sur les lieux. Elle y était depuis une demi-heure. Elle allait à Istanbul voir son petit-fils. “Combien de temps est passé depuis?” se demanda-t-elle. “Trois, non quatre ans. Oh mon chéri! Combien il doit avoir grandi!”

En réalité Madame Perihan avait peur du car. Mais son envie de revoir ses enfants ne diminuait pas. Elle n’avait pas de voiture et elle savait bien ce qui arrivait aux trains! Alors, comme elle n’avait aucune autre solution elle devait supporter cette petite crainte. Et puis sur l’autoroute Ankara-Istanbul il y avait peu de chance que son car à elle passe un accident. Le temps ne savait pas passer. Elle prit le journal. En le feuilletant elle murmurait entre ses dents. “Fraude électorale commise par le parti X. Oh les ignobles! Que va devenir ce pays?”

Elle était furieuse. Elle tourna les pages: “Le mari a tué sa femme qui l’avait quitté”. La pauvre! “Le nombre des jeunes filles qui quittent leur domicile augmente. Cinq jeunes filles qui ont abandonné leur foyer n’y sont plus retournées. La police mène une enquête”. Oh ces enfants! Je n’ai jamais pu comprendre pourquoi elles prennent la fuite. L’employé de l’agence dit à la jeune fille : “Passez à côté de cette dame. Vous auriez pu mettre votre valise dans le coffre.”

La jeune fille sursauta. “Ce n’est pas la peine. c’est bien comme ça”. Elle s’assit à côté de Perihan. “Génial! Ça commence bien! J’aurais dû le deviner. Ou on vous met à côté d’une vieille femme ou on vous laisse libre la place d’à côté.

Perihan examinait la jeune fille. Yeux verts, cheveux roux aux reflets dorés. Quinze à seize ans au maximum. Trois et quatre, sept boucles d’oreilles au total. Une de ses bagues était en forme de crâne. “Ah! ces jeunes. Au lieu du sinistre, elle aurait pu trouver un bijou beaucoup plus beau. D’ailleurs ça irait mieux à une enfant de cet âge. Le car se mit en route. La jeune fille commença à lire le livre qu’elle avait sorti de son sac. Mme Perihan jeta un coup d’oeil dans le sac. “Quel désordre! On ne met pas son dentifrice au fond de son sac de voyage!”

Perihan réfléchit un bon moment puis elle décida. “Cette jeune fille a dû s’enfuir de chez elle! La pauvre est si jeune. Alors je vais l’aider”. Elle prit son journal et commença à lire à haute voix. “Le nombre des jeunes filles qui s’enfuient de chez elles augmente. Cinq jeunes filles qui ont quitté leur foyer n’y sont plus retournées. “Au suivant arrêt, la police qui cherchait un terroriste et qui contrôlait les papiers des voyageurs fit peur à la jeune fille. Alors Perihan ne s’en douta plus. Cette fille s’était enfuie de la maison. A l’arrêt suivant elle acheta cinq ou quatre journaux. Jamais dans un car on n’avait lu autant de pareilles nouvelles. La jeune fille ne pourrait plus supporter. Elle se rappela ce qu’on dit souvent: Tu ne comprends pas ta grand mère, tu l’accuses sans l’avoir écoutée!” Essaie de ne pas te révolter si tu peux!

Enfin Istanbul! La jeune fille se préparait à descendre. Mme Perihan avait oublié son petit - fils. Elle regardait la jeune fille.

– Leyla, Leyla !

– J’arrive, maman. Comme tu m’as manqué!

– Ma chère fille !

Mme Perihan était stupéfaite. La mère de cette minette était donc cette femme normale ? Elle ne pouvait pas cacher son étonnement.

– Tu rentres chez toi ma fille? demanda - t - elle.

– “Oui madame. J’étais allée à Ankara pour voir ma grand-mère. Bonne journée madame!” Perihan resta bouche bée. Ensuite elle prit un autobus pour aller à Göztepe et elle vainquit sa peur encore une fois.

J’aurais bien aimé pouvoir dire à la fin de cette histoire que Mme Perihan ne penserait plus qu’une fille s’était enfuie de chez elle pour la raison qu’elle n’avait pas bien rangé sa valise.

Malheureusement elle continue à juger les gens d’après leur apparence et le reste ne l’intéresse plus. Quant à la jeune fille, elle continua à accuser sa grand-mère sans se donner la peine de l’écouter.

Fatma Karagöz

8/B

LE CRI DE LA MORALE

"Jouis et fais jouir sans faire de mal ni à toi, ni à personne... Voilà, je crois, toute la morale" avait dit Nicolas de Chamfort; fameux écrivain français du XVIII e siècle, dans ses "Maximes" où il avait rédigé ses opinions sur des sujets divers ainsi que la morale.

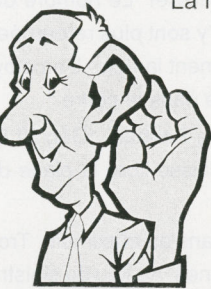
Cette définition paraissant de nos jours peu réaliste, n'était en fait, que la conception de tout le monde jusqu'à l'arrivée du XX e siècle où elle a soudain "évolué" et a gagné un autre sens.

Avec l'avènement du XX e siècle, dont le second attribut est "siècle des développements technologiques et scientifiques", la morale qui était la base de toutes les sociétés depuis la Création, a commencé à s'affaiblir et à perdre son importance prestigieuse. Cet épuisement et enfin la chute de la morale étaient tellement innattendus que, certains esprits éclairés les ont comparés à celle de la puissance des rois forts du XVIIIe siècle et de leurs régimes que l'on croyait infaillibles mais qui, tout à coup, a perdu sa gravité au lendemain des manifestations pour la liberté.

La morale aussi, comme la monarchie s'exténueait de jour en jour en se vidant de sa substance.

Il est évident que la technologie, les sciences et la civilisation modernes ont joué un grand rôle dans cette euthanasie.

La technologie, depuis son existence, offre d'une part aux gens, tous les moyens d'une vie plus facile et animée tandis que d'autre part, sous son masque altruiste et affectueux, elle se plaît à les empoisonner clandestinement et à les transformer en des robots insensibles et indifférents. Les sciences, de leur part, au nom de "nouveau" exercent une forme très différente d'oppression sur les individus.

Les individus, pauvres jouets de la civilisation moderne, sont perdus au milieu de cette perturbation! Accablés d'ambitions et du rythme intolérant du XX e siècle, ils semblent être motivés par un seul instinct dit "égoïsme".

Lamartine, dans sa Marseillaise de la Paix dit que "l'égoïsme et la haine ont seuls une patrie, la fraternité n'en a pas". Cette réflexion convient assez bien pour comprendre notre époque, le feu des événements du XIXe et du XXe siècle nous prouve que le poète était un vrai génie en prononçant dès le début de son époque la maxime universelle; car l'égoïsme, accompagné de la haine est véritablement le plus dangereux destructeur de la fraternité. Pourtant il n'est pas le seul coupable: la violence ainsi que les conflits de l'égoïsme crée la déshumanisation, l'appauvrissement intellectuel et spirituel; elle provoque un matérialisme impitoyable au point d'être machiaveliste, entraînant des périls qui menacent la solidarité et la paix sociale.

La violence, plus qu'une réaction contre la discipline et l'oppression de la société, attaque les individus par tous les sens: physique, psychique et enfin moral. Par tous les sens car un individu qui subit une de ces trois sortes de violence, se trouve subitement et profondément affecté au point qu'il peut se livrer au désespoir total.

D'autre part, l'appauvrissement intellectuel et spirituel relative à la déculturation cause un opportunisme dont la devise est de réussir à tout prix: ainsi l'arrivisme envahit l'esprit et le coeur des hommes.

Au XXe siècle, l'ambition n'a pas de limites, l'égoïsme ne connaît pas de remords.

Enfin est né l'individualisme totalement égoïste et avide. Nous subissons une époque où, chacun vit dans ses illusions en s'évadant dans son monde imaginaire ou l'autre n'est qu'un intrus.

Ainsi la morale dégénère, et s'épuise peu à peu. Un jour, peut-être elle va crier "au secours" mais il sera trop tard pour nous de la sauver. Encore comme dit Lamartine: "Faisons ce que nous devons faire quand nous avons l'occasion."

"Hâtons-nous! L'homme n'a point de port, le temps n'a point de rive; il coule et nous passons."

FOTO ŞAKA

"Okulun asayışı bizden sorulur!!!"

"Beklemekten ağaç oldum abi."

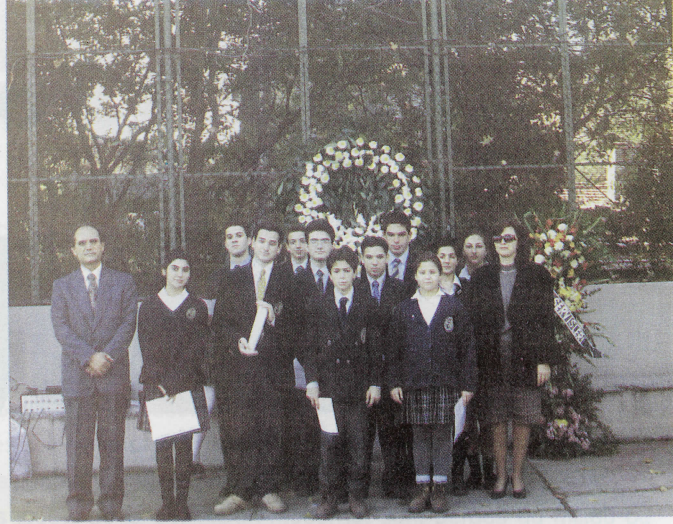
"Nasıl, iyi saklandık ama di mi?"

SOSYAL ETKİNLİKLER... SOSYAL ETKİNLİKLER... SOSYAL ETKİNLİKLER...

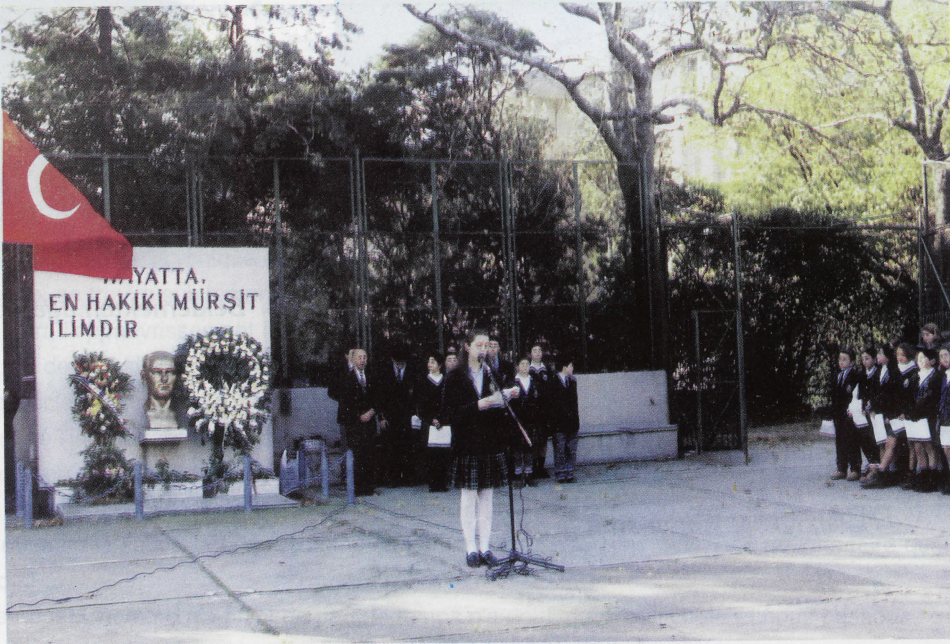
KÜLTÜR EDEBİYAT VE TÖREN KOLU ETKİNLİKLERİ

29 Ekim

10 Kasım

10 Kasım

Begüm Güveng

100

SOSYAL ETKİNLİKLER... SOSYAL ETKİNLİKLER... SOSYAL ETKİNLİKLER...

KÜLTÜR EDEBİYAT VE TÖREN KOLU ETKİNLİKLERİ
24 Kasım Öğretmenler Günü

*24 Kasım
Törenini sunanlar :*

*Sena Sönmez
Mert Aysal*

Okul Koromuz

*Okul Müdürü
Michel Bertet'in Konuşması*

**1995 - 96 EĞİTİM ÖĞRETİM YILI İÇİNDE OKULUMUZ KARDELEN ÖĞRENCİLERİNDEN
ÜNİVERSİTEYE GİRENLER VE GİRDİKLERİ BÖLÜMLER**

Cinsiyeti	Soyadı	İsim	Üniversite	Fakülte	Diğer
E	AKDOĞAN	İlker	İ. Ü.	Fr. Öğr.	
	AKGÜN	Sait	İ. Ü.	İşletme	
	AKÜN	Merve	M. Ü.	Gazetecilik	
	ALTUNÇ	Sinan	G. S. Ü.	Hukuk-İşletme	İ. Ü. - İşletme
	AMAÇ	Burak	M. Ü.	İktisat	
	ARKAN	Burtan	Lausanne	Sciences Politiques	M. Ü. -Ekonometri
	ARUN	Naci	Y. T. Ü.	Metalurji. İ. Ö.	
	ATAL	Anil	Koç	Ekonomi	
	ATİK	Alper	Yeditepe Ü.	Uluslararası İlişkiler (Fr.)	
	BASAGA	Uluhan	Bilkent	İktisat	
	BAYRAK	Yakup	B. Ü.	Turizm İşletme	G. S. Ü. - IIBF
	BİLSEL	Kerem	İ. Ü.	Tıp	
	ÇAVUŞLAR	Esat	M. Ü.	İşletme	
	CİNCİNOĞLU	Emre	M. Ü.	İşletme İ. Ö.	
	ÇOPUR	Hakan	B. Ü.	Makine Müh.	G. S. Ü. - Bilg. Müh.
	EKMEKÇİ	Faik	M. Ü.	Ekonometri İ. Ö.	
	EMİRALİOĞLU	Sinan	İ. T. Ü.	Elektrik Müh.	
	ERDOĞAN	Zuhat	İ. T. Ü.	İnş. Müh.	
	EROL	Güray	G.S.Ü.	Kamu Yönetimi	İ. Ü. -Çalış. Eko. ve End.
	FIRAT	Cem	G. S. Ü.	İletişim	
	GÜVELİ	Tarkan	M. Ü.	İşletme - İ. Ö.	
	HACIOĞLU	Osman	Sorbonne	Sciences Economiques	M. Ü. İktisat
	KATİP	Mustafa	İ. Ü.	Fr. Dili ve Edb.	
	KESKİNER	Ömer	G. S. Ü.	Bilgisayar Müh.	İ. T. Ü. -Şehir ve Böl. Pl.
	KORONEL	Cem	M. Ü.	Ekonometri	
	KUŞOĞLU	Süralp	G. S. Ü.	İletişim	M. Ü. -Radyo-TV İ.Ö.
	METE	Baris	G. S. Ü.	Endüstri Müh.	İ. T. Ü. -Makine Müh.
	METİN	Selim	Y. T. Ü.	İktisat	
	NUHOĞLU	Oğuz	İ. T. Ü.	Hukuk	
	OKTAR	Mert	İ. T. Ü.	Fr. Dili ve Edb.	
	ÖKTEM	Oğuz	Y. T. Ü.	Elektronik ve Hab. Müh.	
	ÖZKAN	Devrim	İ. T. Ü.	Elektrik Müh.	
	ÖZKAN	Cem	İ. T. Ü.	İktisat İng.	
	PEKSOY	Ozan	Y. T. Ü.	Makine Müh. İ. Ö.	
	PEPREK	Erkin	M. Ü.	İşletme	
	PERÇİNEL	Selim	Toulouse	Sciences Economiques	M. Ü. İktisat
	POLAT	Timur	Y. T. Ü.	Metalurji Müh.	
	ŞAHİN	Yaman	Bilkent	İşletme	
	SARIPINAR	Orçun	ODTÜ	Matematik	A.B.D.
	ŞENOL	Barış	M. Ü.	İşletme	
	SEZİK	Timuçin	İ. T. Ü.	Fr. Dili ve Ed.	
	SUSIN	İbrahim	Y. T. Ü.	Kimya Müh.	
	TAGA	Sinan	Doğuş Ü.	Bilgisayar ve İF İdaresi	
	TOK	Tanzer	İsviçre	?	Dokuz Eylül Fr. Öğr.
	TÜTÜNCÜOĞLU	Erdal	İ. T. Ü.	Makina Müh.	
	ÜNLÜER	Aysan	Kocaeli Ü.	Endüstri Müh.	
	VARDAR	Sinan	İ. T. Ü.	Fr. Dili ve Ed.	
	YEGİNSÜ	Kaan	Y. T. Ü.	Matematik Müh. İ. Ö.	
	YILDIZ	Cengiz	G. S. Ü.	İletişim	İ. T. Ü. Güverte
	YUM	Can	M. Ü.	Ekonometri İ. Ö.	
	ZIHNA	Ceyhan	Bilkent	Bankacılık Finans	
	AKAY	Petek	M. Ü.	Hukuk İ. Ö.	
	AKGÜNDÜZ	Esra	M. Ü.	Ekonometri	
	AKSALUR	Selay	M. Ü.	Halkla İlişkiler	
	AKSU	Berna	İ. Ü.	İktisat	
	AKSU	Elif	M. Ü.	İktisat İng.	G. S. Ü. -Kamu Yön.
	ARCAK	İclal	Bilkent	Bankacılık Finans	
	ARGUN	Selim	Bilkent	Turizm Otelcilik	
	AYDIN	Pinar	Y. T. Ü.	Makina Müh.	

BARUH	Teri	M. Ü.	Fr. Öğr.	
BARUT	Ayça	Y. T. Ü.	Mütercim Terc.	
BEKÇİ	Esra	M. Ü.	İşletme İng.	G. S. Ü.-IIBF
BIYIKOĞLU	İpek	B. Ü.	Psikoloji	Sorbonne - Philosophie
ÇORAKÇI	Elif	M. Ü.	İktisat İng.	
DİREN	Sinem	M. Ü.	Kamu Yönetimi Fr.	
EKMEKÇİOĞLU	Lerna	Y. T. Ü.	Kimya Müh.	
ERDOĞAN	Evrım	İ. Ü.	Kimya	
ESMEN	Ebru	İ. Ü.	İşletme	
GÜÇER	Ece	İnstitut De Nice Communications		Dokuz Eylül Fr. Öğr.
HARNAK	İrem Can	Y. T. Ü.	Mütercim Terc.	
KARAKUŞ	Ece	G. S. Ü.	İletişim	M.Ü.-Gazetecilik İ.Ö
LAKŞE	Melisa	İ. Ü.	Fr. Dili ve Ed.	
MANKUT	Seda	İ. T. Ü.	Fiz. Ted. ve Reh.	
ÖZCAN	Hande	G. S. Ü.	Endüstri Müh.	
ÖZDEMİR	Ebru	Bilkent	Mütercim Terc.	
ÖZDEN	Gamze	Y. T. Ü.	Kimya Müh.	
SALEPÇİOĞLU	Harika	Dijon	Médecine	M. Ü. Tıp İng.
SENER	Gül	Koç	Uluslararası İlişkiler	
TANVER	Hande	Kocaeli	Çevre Müh.	
TURAN	Şebnem	B. Ü.	Genetik Müh.	
ÜLKE	Deniz	Abaat	İktisat	
VARINCA	Ayşen	Y. T. Ü.	Mütercim Terc.	
YAĞIZ	Elif	Y. T. Ü.	Mütercim Terc.	